

LIPOVEC

Noviny obce Horné Srnie • lipovec@hornesrnie.sk • ročník XXVIII • 2/2019

Oslavy sú za nami. Bavili ste sa?

Peter Murár

Na vidieku je každá akcia príjemným spesením každodennej rutiny. No len raz za niekoľko rokov je priestor na niečo naozaj veľké, čo pohne celou dedinou. Napríklad výročie obce. Tento rok pre zmenu 580.

Vidiek privítal Vidiek

Pred pódium v parku sa vlní masa ľudí. Vekový priemer nemá zmysel hádať. Okrem najmladších a najstarších sú tu všetci. Janko Kuric spieva do mikrofónu 9354. reprízu Vidiečana. Oči zavreté, ako to má vo zvyku, uvoľnený, evidentne si to aj po rokoch užíva. A Srňania s ním. Výber jedného z ťahúňov tohto-

ročnej oslavy 580. výročia prvej písomnej zmienky bol strelou do čierneho. Vidiek je jednou z tých kapiel, pri ktorých nie je dôležitý rok vášho narodenia. Ich osobitý štýl a pohoda, ktorú cítiť z každého koncertu, sú prudko návykové. Ešte aj spevácke a tanečné antitalenty pri nich objavujú svoje netušené rezervy. „Sú perfektní. Bežne ich nepočúvam, len keď ich hrajú v rádiu. Ale bavia ma,“ komentuje Martina (17). „Je to hudba, mého mládí,“ vyznáva sa Fero (38), „naživo som ich zažil len raz na Pohode, ale to len z diaľky.“ Zvyšok jeho výpovede pochovála atmosféra koncertu. Vieme si ju ľahko predstaviť.

Nebolo to však len o Vidieku. Milan (23) prišiel do parku už

hodinu predtým, aby si vychutnal recesistické duo Vrbovskí víťazi. Vystúpenia bratov Jobusovcov si ľudia väčšinou pamätajú. Aj keby nič iné, minimálne si spomeniete, že to sú tí uletení umelci, čo hrali na fujare zhotovenej zo záchodovej trubky a predvádzali gitarové sólo na rýli (áno, na tej veci na rýľovanie záhrady). Ich koncert síce do parku nepritiahol toľko ľudí ako Vidiek, ale tí, ktorí prišli, si to užili.

Park zmenený na trhovisko

V sobotu predpoludním sa program rozbieha pomalšie. Kým rodiny vybavujú nákupy, v parku stavajú stánky pre remeselníkov a domácich nadšen-

cov a skauti oproti zase stanové mestečko s atrakciami pre deti. „Prišiel som vlakom od Turčianskych Teplíc,“ prezrádza svojrázny košíkár Ivan Obuch. „Všetko, čo potrebujem, sa zmestí do batoha,“ vysvetľuje svoj ne-

z toho nemá, robí to pre radosť. Okrem neho vidno v parku ešte majstra brašnára, niekoľko žien predávajúcich varešky, bábiky, sklené dekorácie a, samozrejme, domácich, ktorí vo voľnom čase viac- alebo menej intenzívne niečo tvoria: medovníky, náramky, venčeky, kozmetiku, maškrtky... „Prišli sme s celou rodinou. Chlapci sa strašne tešili na tie motorky,“ smeje sa Monika (34). „Teraz sa išli prejsť na koni. Škoda, že nič sa nedeje na pódiu, posedeli by sme si. Ale nevádi, užijeme si večer.“ O koňa pri skautskom areáli je veľký záujem, najmä mladších detí. Trh sa nakoniec celkom dobre rozbehne.

typický spôsob dopravy. Košíky pletie už desať rokov, viac-menej pre radosť. Chodí s nimi po rôznych menších podujatiach. Veľa

Pokračovanie na str. 4 →

Z rokovaní obecného zastupiteľstva

Silvia Kebísková

Obecný úrad

Obecné zastupiteľstvo v Hornom Srní na svojom zasadnutí dňa 9. 4. 2019:

ZOBRALO NA VEDOMIE

Žiadosť pána Jána Rekema o osadenie dopravných značiek upravujúcich zákaz stáť na miestnej komunikácii Záhumenská.

SCHVÁLILO

Rozpočtové opatrenie č. 1/2019 podľa predloženého návrhu.

Vykonanie projektu jednoduchých pozemkových úprav Pod Vrškom.

Nový harmonogram prác na projekte JPÚ s ukončením prác do konca júla 2020.

Udelenie Cien obce pri príležitosti osláv 580. výročia prvej písomnej zmienky o obci:

Floriánovi Jantolákovi

– za výchovu a formovanie mládeže v obci

Jozefovi Zavřelovi

– za celoživotnú službu detského lekára v našej obci

Zdenkovi Liptákovi

– za formovanie mládeže a vedenie mladých k športu

Marte Papierníkov

– za dlhoročnú službu pri organizovaní kultúrnych podujatí

Eve Šumichrastovej

– za rozvoj folklórnych tradícií

Jozefovi Bartalosovi

– za celoživotný rozvoj a výchovu mládeže v oblasti športu

Anne Prnovej

– za desaťročnú prácu pri organizovaní celoslovenskej literárnej súťaže Villa Zerna

Silvestrovi Papierníkovi

– za dlhoročnú obetavú službu zvonára, nastavovača vežových hodín a pomoc vo farskom kostole sv. Jána Nepomuckého

Jozefovi Mikoláškov

– za dlhoročné pedagogické a výchovné pôsobenie v obci,

Márii Schulczovej

– za dlhoročnú aktívnu prácu v ZPOZ, zásluhy pri budovaní izby ľudových tradícií, tvorbe kroniky a pamätnej knihy obce

Jánovi Papierníkovi, In memoriam

– za celoživotný prínos vo vedení dychovej hudby

SÚHLASILO

S uzavretím dohody o skončení kúpnej zmluvy zo dňa 7. 12. 2018 s p. Annou Zmekovou, Gašarinova 1717/22, Trenčín.

S vrátením zaplatenej kúpnej ceny v plnej výške.

S odpredajom pozemku par-

cela registra E č. 1572/2 v k. ú. Horné Srnie – orná pôda vo výmere 289 m² podľa §9a ods. 8 písm. b) zákona č. 138/1991 Z.z. o majetku obcí v znení neskorších predpisov spoluvlastníkom nehnuteľnosti č. 775:

– *Emílii Varčekovej*, bytom Pod Orešovcom 775/29, Horné Srnie

– *Ing. Anne Kebískovej*, bytom Sasinkova 2558/15, Trenčín

– *Emílii Galkovej*, bytom Pod Orešovcom 795/9, Horné Srnie

za cenu 1,85 eur/m², t. j. kúpna cena je 534,65 eur, s podmienkou, že kupujúce znášajú všetky náklady spojené s vypracovaním kúpnej zmluvy, návrhom na vklad a celkovým prevodom vlastníctva.

S vyňatím nasledovných kultúrno-spoločenských podujatí z platby za prenájom veľkej sály v kultúrnom dome:

Majáles

– 30. apríla

Fašiangová zábava

– víkend pred začiatkom pôstu

Katarínska zábava

– okolo 25. novembra

Štefanská zábava

– 26. decembra

Maškarný bál

– vo fašiangovom období

Skautský ples

– v plesovom období

Ples TJ Cementár

– v plesovom období

Predvianočné stretnutie ZO SZTP

Výročná schôdza ZO SZTP

POVERILO

Starostu obce podpisom dodatku k zmluve o dielo so zhotoviteľom GEO3 Trenčín, s. r. o., z 27.2.2015.

Starostu obce podpisom dohody o skončení kúpnej zmluvy.

ULOŽILO

Komisii výstavby a životného prostredia pripraviť návrh zmeny VZN č. 7/2009 o určení pravidiel času predaja v obchode a času prevádzky služieb na území obce Horné Srnie, ktorým sa upravujú otváracie hodiny v reštauračných a pohostinských zariadeniach v obci. Termín: jún 2019

V tomto prehľade sú vypísané a zhrnuté len najdôležitejšie body uznesení. Presné znenie uznesení a kompletne zápisnice zo zasadnutí OZ spolu s výpismi z hlasovania poslancov sú k dispozícii k nahliadnutiu na Obecnom úrade a na webovej stránke obce www.hornesrnie.sk.

Otázky občanov

Odpovedá Jozef Húserka
starosta obce

V akej fáze je projekt cyklotrasa? Kedy bude dokončená?

Dňa 16. 12. 2018 nám z riadiaceho orgánu oznámili, že žiadosť o NFP je schválená. Čakáme na podpis zmluvy s Poskytovateľom. Termín dokončenia je december 2020.

Ak bude zmluva podpísaná v dohľadnom čase, čo nie je závislé od nás, mohli by sme začať so stavbou ešte tento rok na jeseň. Pravdepodobne to však bude až začiatkom roku 2020.

Kedy sa bude búrať a následne stavať športová hala?

Vzhľadom na to, že predpokladaná hodnota stavby narástla (z dôvodov budovania parkoviska, oporného múra, miestnosti 10 x 7 m na cvičenie...) na sumu cca 1 200 000 € a obec nemá toľko finančných prostriedkov, pretože to stavíme z vlastných prostriedkov, musíme tento rok ušetriť, budúci rok dať do rozpočtu potrebné prostriedky a spolu s úverom od vybraného bankového domu dať dohromady potrebnú sumu. Predpokladaný termín otvorenia haly je október 2020. Búrať sa začne koncom roku 2019, resp. začiatkom roku 2020.

Kedy budú osadené koše na psie exkrementy?

V mesiaci jún a júl budú v obci umiestnené koše na psie exkrementy v počte 15 ks aj so zásobníkmi na vrecká. Dúfam len, že tento ústretový krok nezostane bez povšimnutia majiteľov štvornohých miláčikov a majitelia budú využívať zariadenia na určený účel.

Svoje otázky môžete posilať na urad@hornesrnie.sk

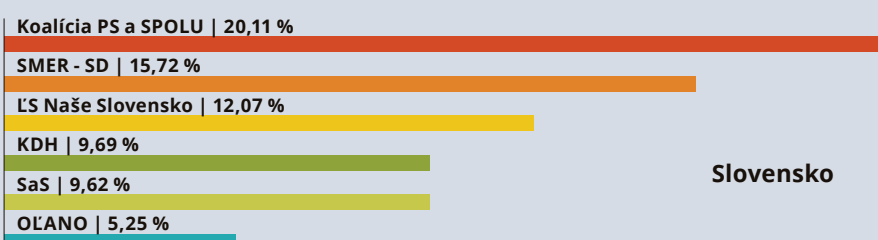
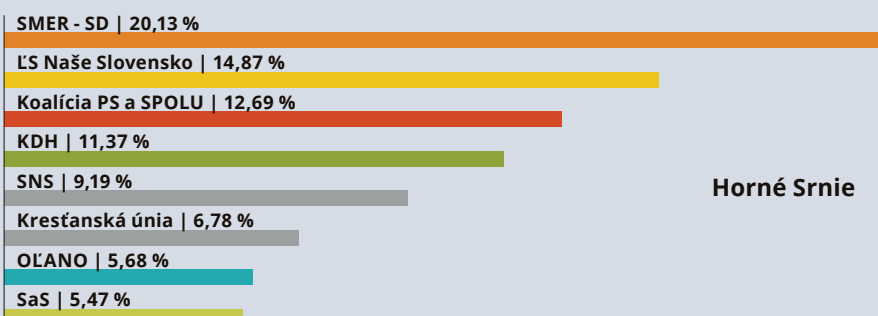
Žiadosť

Chcel by som požiadať všetkých občanov, ktorí nesú, resp. vezú separované zložky odpadu na zberné miesta a v kontajneri nie je voľné miesto na uloženie vyseparovaných zložiek, aby ich neukladali ku kontajnerom, ale ich odniesli, resp. odviezli k inému stojisku alebo na zberný dvor za kultúrnym domom, ktorý je otvorený v pracovných dňoch od 7.00 do 13.30 hod., v utorok od 15.00 do 17.00 hod. a v sobotu od 9.00 do 11.00 hod. Ďakujem

Jozef Húserka, starosta

Výsledky volieb do európskeho parlamentu

ZDROJ: ŠTATISTICKÝ ÚRAD SR

Hospodárenie obce Horné Srnie v roku 2018

Aký hospodársky výsledok dosiahla obec Horné Srnie v roku 2018 a s akým objemom finančných prostriedkov nakladala?

Ing. Jolana Hiklová

Obec Horné Srnie sa tak, ako jej to ukladá zákon, riadila aj v roku 2018 podľa schváleného rozpočtu, ktorý bol zostavený ako vyrovnaný rozpočet a schválený obecným zastupiteľstvom dňa 12. 12. 2017 uznesením č. 221. Súčasťou rozpočtu obce bol aj rozpočet rozpočtovej organizácie v zriaďovateľskej pôsobnosti obce – Základnej školy s MŠ V. Mitúcha. Po troch úpravách rozpočtu boli bežné príjmy obce vrátane príjmu z dotácie na prenesené kompetencie pre ZŠ a MŠ rozpočtované na sumu 1 749 070 €. Príjmy ZŠ a MŠ, školskej jedálne a školského klubu detí boli spolu 77 280 €. Celkové príjmy obce aj s príjmami z finančných operácií a kapitálových príjmov predstavovali k 31. 12. 2017 sumu 2 826 645,02 € a boli čerpané na 101,01 %.

609,67 €, čo predstavuje 97,42%. Z hľadiska výdavkov bežného rozpočtu boli získané prostriedky použité na zabezpečenie chodu obce, financovanie obecného úradu, platenie úrokov z poskytnutých úverov, financovanie výdavkov v oblasti požiarnej ochrany, miestnych komunikácií napríklad oprava horného mosta za sumu 7 105 €.

Na propagačnú činnosť *Intenzifikácia triedeného zberu komunálneho odpadu* bola použitá suma 9 958,80 €, na manažment projektu *Kompostéry pre obec Horné Srnie* suma 4 956,15 €, na služby externého projektového manažéra *Intenzifikácia triedeného zberu komunálneho odpadu* suma 2 247 €, na právne služby obec použila sumu 2 205 €, na dopravné značenie v obci sumu 1 163,40 €. Ďalej boli bežné výdavky použité na opravy verejného osvetlenia, bývania a ob-

stavovali výšku 1 393 539,51 €. Obec vyčerpala na svoje bežné výdavky 549 599,46 € a na svoju investičnú činnosť sumu 901 639,18 €. Jej rozpočtová organizácia – ZŠ s MŠ Václava Mitúcha, minula na bežné výdavky spolu 834 714,69 €. Vo výdavkoch finančných operácií sa prejavilo splácanie úverov. Celkové výdavky finančných operácií za rok 2018 boli vo výške 415 430,98 €.

Celkové výdavky kapitálového rozpočtu za rok 2018 boli vo výške 901 639,18 €.

Obec uzatvorila v roku 2008 zmluvu so Štátnym fondom rozvoja bývania za účelom nadstavby MŠ – 9 nájomných bytov v celkovej výške 216 490,73 €. V roku 2010 obec uzavrela ďalšiu zmluvu so Štátnym fondom rozvoja na výstavbu 16 nájomných bytov. Výška poskytnutého úveru bola 427 349,26 €.

Havarijný stav horného mosta pred opravou
foto: J. Hiklová

Obec eviduje k 31. 12. 2018 nedoplatky za komunálny odpad vo výške 2 349,39 €, za daň z nehnuteľností 2 235,10 € a daň za psa 129,85 €. K 31. 12. 2018 boli z ne-daňových príjmov nedoplatky za nájom hrobového miesta vo výške 449 €, za nájomné za byty 2 282 €.

V príjmoch kapitálového rozpočtu obec prijala finančné prostriedky za predaj bytu 15 672 €, za predaj pozemkov 2 077 €, z príjmu z grantu SPP *Učíme sa hrou* obec získala 8 000 €. Obec navýšila svoje príjmy aj príjmami z úveru na financovanie akcie

čianskej vybavenosti, športu, kultúry, cintorínskych služieb, opatrovateľskej služby, sociálnej pomoci občanom v hmotnej núdzi a v rámci originálnych kompetencií aj financovanie ZŠ s MŠ.

Obec poskytla dotácie v zmysle platnej legislatívy na podporu športových klubov: pre TJ Cementár sumu 9 000 €, minilige 191 €, vodáckemu oddielu 600 €, nohejbalovému oddielu 100 €. Ďalej obec poskytla príspevok rybárskemu zväzu 100 €, skautom sumu 1 000 €, na akciu Zdolaj Srnský vrch sumu 250 € a na akciu OZ

Zostatok záväzku voči ŠFRB k 31. 12. 2018 z oboch úverov bol 474 836,40 €.

Obec Horné Srnie mala v roku 2018 celkové príjmy 2 826 645,02 €, výdavky spolu 2 710 609, 67 €. Zostatok finančných prostriedkov z finančných operácií bol použitý na vyrovnanie schodku v rozpočte obce a zostatok z týchto prostriedkov v sume 116 035,35 € upravený o nevyčerpané prostriedky zo ŠR podľa osobitných predpisov v sume 16 814,66 € obec použila na tvorbu rezervného fondu, a to vo výške 99 220,69 €. K dátumu

Banka	Splatnosť	Suma v €	Účet	Poznámka
Prima banka, a. s.	17. 12. 2019	9 805,02	dlhodobý	Komfort úver
Prima banka, a. s.	21. 12. 2020	14 962,68	dlhodobý	Rekonštrukcia MŠ
VÚB banka, a. s.	20. 04. 2027	17 498,48	dlhodobý	Intenzifikácia triedeného zberu
SLSP, a. s.	31. 12. 2023	100 198,80	dlhodobý	Rekonštrukcia KD

Intenzifikácia triedeného odpadu v sume 352 243 € a príjem z úveru na rekonštrukciu strechy na kultúrnom dome v sume 100 199 €. Celkové príjmy kapitálového rozpočtu za rok 2018 boli vo výške 594 060 € a čerpaná bola suma 608 732 €.

Z rozpočtovaných celkových výdavkov bola po poslednej zmene na sumu 2 782 266 € skutočne čerpaná k 31. 12. 2018 suma 2 710

Žabka 700 €, Jednote dôchodcov 300 €, speváckemu zboru 273,57 €, folklórnym súborom Kamenček a Srnaň sumu 1 520,77 €, Základnej organizácii zdravotne ťažko postihnutých sumu 1 300 €.

Súčasťou rozpočtu bežných výdavkov boli aj prostriedky na financovanie prenesených kompetencií v oblasti školstva. Celkové bežné výdavky (vrátane základnej školy) za rok 2018 pred-

31. 12. 2018 mala obec na účte rezervného fondu sumu 60 256,50 €. Taktiež aj zostatok finančných prostriedkov z roku 2018 v sume 99 220,68 € obec použila na tvorbu rezervného fondu. Potom celková čiastka na rezervnom fonde je v súčasnosti 159 477,18 €. Finančné prostriedky z rezervného fondu môže obec použiť v roku 2019 na zhodnotenie svojho hmotného a nehmotného majetku.

Kapitálové výdavky v r. 2018	
Vypracovanie projekt, dokumentácie „Revitalizácia prameňov v obci Horné Srnie“ Dodávateľ: Projart, spol. s r. o., Považská Bystrica	1 000 €
Stavebné práce na spevnenej ploche Dodávateľ: CONTENT PLUS, s. r. o., Trenčín	1 224 €
Stavebné práce Intenzifikácia triedeného zberu komunálneho odpadu Dodávateľ: TATRAMETAL PP, s. r. o., Poprad <i>Financované z eurofondov</i>	125 486,03 €
Rekonštrukcia MK a chodníkov ul. Riečna a Vrbová Dodávateľ: CESTY NITRA, a. s., Nitra	91 954,98 €
Výkon staveb. dozoru pre projekt „Intenzif. triedeného zberu komunálneho odpadu“ Dodávateľ: PROJART, s. r. o., Považská Bystrica <i>Financované z eurofondov</i>	2 268 €
Ozvučovacia technika pre dychovú hudbu Dodávateľ: MUSICDATA, s. r. o., Trenčín	2 389 €
Rekonštrukcia spevnených plôch – cintorín Dodávateľ: CONTENT PLUS, s. r. o., Trenčín,	15 952,80 €
Rekonštrukcia MK a chodníkov ul. Zbeziarska, Riečna a Vrbová Dodávateľ: CESTY NITRA, a. s., Nitra	58 655,71 €
Rekonštrukcia MK Pod Orešovcom (chodník) Dodávateľ: CONTENT PLUS, s. r. o., Trenčín	55 453,20 €
Stavebné úpravy ambulancie detského lekára Dodávateľ: CONTENT PLUS, s. r. o., Trenčín	26 423,40 €
Kamerový systém – zberný dvor Dodávateľ: COMTEC, s. r. o., Nové Mesto nad Váhom	8 502 €
Rekonštrukcia strechy kultúrneho domu Dodávateľ: TM izol, s. r. o., Bošáca	100 198,80 €
Rekonštrukcia MK – chodník ul. Pod Orešovcom Dodávateľ: CONTENT PLUS, s. r. o., Trenčín	55 453,69 €
Rekonštrukcia MK a chodníka ul. Prúdová Dodávateľ: CESTY NITRA, a. s., Nitra	175 003 €
Rekonštrukcia MK Záhumenská (chodník) Dodávateľ: CONTENT PLUS, s. r. o., Trenčín	73 800 €
Nákup dvoch kosačiek Dodávateľ: MPT Predaj – Servis, s. r. o., Trenčín	3 809,80 €
Spevnená plocha na cintoríne – plocha pod kontajnery, prístupový chodník, ľavá strana Dodávateľ: CONTENT PLUS, s. r. o., Trenčín	11 650 €
Vybudovanie hniezd separovaného zberu Dodávateľ: REDOX – ENEX, s. r. o., Trenčín	47 335,92 €
Rekonštrukcia KD – bezbariérové WC Dodávateľ: CONTENT PLUS, s. r. o., Trenčín	7 960 €
Vypracovanie projektovej dokumentácie „Zateplenie bytového domu č. 957“ Dodávateľ: PROJART, s. r. o., Považská Bystrica	1 920 €
Zateplenie a hydroizolácia strechy – obecný úrad Dodávateľ: TM izol, s. r. o., Bošáca	27 358,80 €
Nákup pozemkov	386 €
Celkové výdavky kapitálového rozpočtu	901 639,18 €

Predškolači na slávnostnej školskej akadémii dokázali, že z nich budú šikovní školáci

Na jazdu vláčikom si ľudia radi počkali aj polhodinu

Bábkové divadlo bavilo hlavne najmenších

Vrbovskí víťazi neváhali zísť z pódia medzi ľudí

Kamenček: "Šeckým Srnancom, horným aj dolným, prenným aj zanným, dáva sa na známosť..."

Oslavy sú za nami. Bavili ste sa? (dokončenie zo str. 1)

Hodinu pred obedom je park plný. „Je to tu pekné,“ konštatuje Anna (67). V jednej ruke drží kabelku, v druhej plnú igelitku: „Kúpila som nejaké veci pre deti. Budú narodeniny, Vianoce... Mám komu rozdávať.“ Sebe nekúpila nič: „Ja nič nepotrebujem, len to zdravie. Poobede si pôjdem pozrieť folklór,“ prezrádza svoj zámer.

Kinosála praskala vo švíkoch

Sobotný galavečer v kinosále je pre väčšinu obce hlavným

bodom osláv. Väčším a dôležitejším než Vidiek, trhy a nedeľný koncert dohromady. Hoci si dal miestny folklórny súbor Srňan dlhšiu prestávku, pred tromi rokmi nacvičili veľký program. V plnej paráde sa na ňom predviedlo niekoľko generácií jeho bývalých členov. Spolu s nimi deti z FK Kamenček a ženy zo speváckeho zboru. Skoro každý v hľadisku mal na javisku nejakého „svojho človeka“. Vystúpenie prekonalo očakávania a jasne ukázalo, že záujem o tento typ kultúry v našej obci stále je.

Aj dnes, o tri roky neskôr. Desať minút pred osemnástou je kinosála kultúrneho domu plná. Opäť sú tu všetci: starí rodičia, rodičia i deti. „Videla som to aj minule a teraz som zavolała celú rodinu. Bolo to niečo úžasné,“ nadchýna

FS Srňan opäť roztlieskal celú sálu

Kto mal chuť, mohol sa previesť na parádnej motorke

Súťaž v jedení makových slížov

sa Anna. Prišla skôr, dúfajúc, že si sadne čo najbližšie k javisku. A čo ešte účinkujúci! Tí sa začali schádzať ešte pred sedemnástou. Navliecť na seba všetky tie košielky, vesty, stužtičky, učešať... Minútu pred osemnástou cítiť v zákulisi napätie. Tisíckrát kontrolované veci sa kontroľujú tisícp prvýkrát. Už aby sa to začalo. Posledné pokyny a ide sa na vec. Po schodíkoch vystupujú zaslúžilí občania, ktorým sa obec rozhodla udeliť cenu. Šťasti tí istí, ktorých ocenili aj obyvatelia v ankete Osobnosť HS, šťastní iní, ktorých zásluhy možno nie sú tak na očiach, ale rozhodne stoja za poďakovanie. Ešte krátky príhovor a program sa môže začať.

Vydarený koncert na záver

Obecný víkend zakončuje v nedeľu predobedom koncert Hanky Servicej. Niekdaj-

šia speváčka Poddukelského ukrajinského ľudového súboru s mimoriadne krásnym hlasom roky popularizuje šarišské, rusínske a mariánske piesne. Zase niečo pre iné publikum. Okolo jej koncertu je mierny chaos. Na poslednú chvíľu sa posúva čas a presúva sa z kostola do parku. Kým je ona na svätej omši, zvučia v parku. S presunom nemajú problém. Hneď to obrátia na výhodu: „Aspoň si zahráme viac ľudoviek, tie sú živšie.“ Nakoniec všetko dobre dopadne. Ľudia na koncert trafia a s odkladom nedeľného obeda sa zmieria. Pri Hankiných precítených piesňach na počiatkové zmätky rýchlo zabudnú. „Krásne spieva, tak od srdca. To je poznať,“ komentuje Marta (67). „Nikdy predtým som o nej nepočul, ale spieva nádherne,“ súhlasí Ján (71). Po maly sa rozchádzajú domov. Po oslavnom víkende príde nedeľná popoludňajšia siesta vhod.

FOTO: SILVIA HÚSERKOVÁ

Podakovanie

Veľká vďaka všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom pricinili o dôstojný a zdarný priebeh osláv 580. výročia prvej písomnej zmienky o obci Horné Srnie a 85. výročia postavenia prvej školskej budovy v Hornom Srní. Prajem nám všetkým, aby to nadšenie a spolupatričnosť, ktoré sprevádzali tieto oslavy, vydržali ešte veľa, veľa rokov.

Jozef Húserka
starosta

Veselo pri Trenčanskom tanci

Rytiersky turnaj Gastona de Camargue

Bohatstvom každej obce sú šikovní občania, ktorí svojou usilovnosťou a obetavosťou prispeli alebo prispievajú k lepšiemu životu, a takí žijú aj medzi nami.

Tento deň bol príležitosťou, aby sme pripomenuli širokej verejnosti ich zásluhy a ocenili ich. Cena obce pri príležitosti 580. výročia prvej písomnej zmienky o obci bola udelená:

Jozefovi Bartalosovi
Za celoživotný rozvoj a výchovu mládeže v oblasti športu

Floriánovi Jantolákovi
Za výchovu a formovanie mládeže v obci

Zdenkovi Liptákovi
Za formovanie mládeže a vedenie mladých k športu

Jozefovi Mikolášskovi
Za dlhoročné pedagogické a výchovné pôsobenie v obci

Marte Papiernikovej
Za dlhoročnú službu pri organizovaní kultúrnych podujatí

Jánovi Papiernikovi, In memoriam
Za celoživotný prínos vo vedení dychovej hudby

Silvestrovi Papiernikov
Za dlhoročnú službu zvonára,

nastavovača vežových hodín a pomoc vo farskom kostole

Anne Prnovej
Za desaťročnú prácu pri organizovaní celoslovenskej literárnej súťaže Villa Zerna

Márii Schulczovej
Za dlhoročnú aktívnu prácu v ZPOZ, zásluhy pri budovaní

izby ľudových tradícií, tvorbe kroniky a pamätnej knihy obce

Eve Šumichrastovej
Za rozvoj folklórnych tradícií

Jozefovi Zavřelovi
Za celoživotnú službu detského lekára v našej obci

FOTO: SILVIA HÚSERKOVÁ

Deň matiek

V tomto roku sme Deň matiek oslavovali 12. mája vo veľkej sále kultúrneho domu.

Ing. Jolana Hiklová

Žiaci ZŠ s MŠ Václava Mi-túcha si pre nás pripravili krásny hudobno-zábavný program, v ktorom sa vystriedali účinkujúci všetkých vekových kategórií.

V úvode nás pozdravil, poďakoval a zaželel veľa zdravia starosta obce pán Jozef Húserka. A potom sa začala zábava. Predškolačky si pripravili básničky a básničky – prváčik rozniesol mamičkám básničky. Sólovo nám zahral akordeonista Romanko Papiernik, žiačky 3. B triedy Zuzka Dušíčková, Izabela Šedivá a Sára Zoe Gabrielová zarecitovali básne o mamách. Deviatáci sa predstavili prezentáciou „od nás pre vás“. Deti z folklórneho krúžku Kamenček prišli s pásmom Do školy.

Žiaci 3. A sa predstavili veselou scénkou O popletenom vlkovi. A veľký hudobný zážitok sme mali aj z vystúpenia malého cimbalistu Fabia Jacinta a klaviristu Alexa Černičku. Anglickú rozprávku O červenej čiapočke nám zahrali žiaci 4. A a jedenásť dievčat z 8. A ukázalo, ako sa dá využiť voľný čas cez prestávky. Dvomi tancami sa predstavili aj členky tanečného odboru ZUŠ. Záver tohto galaprogramu patril končiacim žiakom deviatej triedy. Pripravili si veselé tanečky a poďakovanie nielen pre svoje mamičky, ale aj pani učiteľky, ktoré ich učili.

Celkove v programe vystúpilo 130 detí. Krúžok šikovných rúk opäť pripravil pre všetky mamičky darček v podobe ihelničiek.

Veľká vďaka patrí všetkým účinkujúcim, ale najmä pani učiteľkám tunajšej základnej a materskej školy, ktoré s deťmi tento krásny program nacvičili. Ďakujeme Vám.

FOTO: VLADIMÍR ONDREJČKA

Prváci potešili mamičky aj vlastnoručne vyrobenými kytičkami

Tanečné vystúpenie ZUŠ

Terézia Kebísková

Zivot v stredoveku i novoveku bol veľmi ťažký až krutý. Ľudia žili spätí s prírodou ako súčasť prírody, kde vládli silnejší jedinici. Čítať a písať ovládalo veľmi málo ľudí. Ak aj niekto z bežných ľudí mal talent, ktorý sa vymykal z radu, mal ťažký, niekedy až zlý osud (babky zelinkárky). Ale Pán Boh to zariadil, vyriešil tento problém, a to prostredníctvom Márie Terézie, ktorá v roku 1741 bola v Bratislave korunovaná za uhorskú kráľovnú. Mala cit ženy – matky, myšlienky i túžbu po osvietenosti ľudí. V r. 1774 nariadila povinné vzdelanie pre všetkých bez rozdielu pohlavia a majetku. Za čo môžeme ďakovať, je to, že vzdelanie prišlo aj do našej malej dedinky.

Výučba v ľudovej škole

Naši starí rodičia, ktorí sa narodili okolo roku 1888, (keď prechádzal 28. 10. 1888 cez našu dedinu prvý vlak po Vlárskej trati z Brna do Trenčianskej Teplej) už chodili do stájej triedy. Táto bola zriadená v byte kantora – organistu (dnešný park).

bádatela, spisovateľa Jozefa Branckého, ktorý pôsobil v Trenčíne. Naši ľudia ho osobne spoznali pri jeho návšteve Horného Srnia. Písal veľa historických románov

a sedeli sme traja. Dvere do triedy susedili s dverami k obuvníkovi, v tej dobe potrebný človek, lebo všetka obuv sa opravovala, „poddupľovala“. A tak väčšiu

hral futbal, lopta, skákanie cez švihadlo alebo naháňačka na „Bobka“. Tu sa prestávky dodržiavali, lebo školník, keď zacenagal na zvonec, muselo sa behom

**Ručné práce
v škole - 50.
roky**

skej službe. Bol prísny, ale spravodlivý. Rozumel nám, poznal dedinské prostredie. Učil slovenčinu a chlapcov telocvik. Hodina sa začínala zážitkom z detstva a učenie. Žiaci, ktorým sa nechcelo učiť, odpovedali skoro každú hodinu, a tak ich donútil k učeniu. Keď nám na konci školského roka rozdal vysvedčenie, oznámil, že odchádza a v septembri sa už nestretneme. Všetky dievčatá sme v momente ušli z triedy s plačom domov.

Veselé zážitky máme zo stanovania na Vršatci, kde boli iba lesy, veľká studnička a pasien-

Vďaka Bohu a Márii Terézii za školstvo

Čítať a písať vedelo kedysi len veľmi málo ľudí. Bodku za negramotnosťou urobila až Mária Terézia, ktorá nariadila povinnú školskú dochádzku pre všetky deti od 6 do 12 rokov. Práve vďaka nej mohli o sto rokov neskôr naši pra- pradedovia navštevovať srňanskú školu.

Naši rodičia v roku 1916 chodili do ľudovej školy. V triede boli 4 metrové drevené lavice, sedelo tam 8 žiakov. V prvej lavici sedeli prváci a v ďalších laviciach podľa ročníka. Na písanie používali tabuľku a griflu (ceruzka). Učila učiteľka Schomodýová, ktorá vyštudovala vo Viedni. Od prvého vstupu do triedy sa rozprávalo iba po maďarsky, čo bolo pre prvákov veľmi ťažké, slovenčinu nemohli použiť. Do školy chodilo viac žiakov v zime, keď nemu-

o Trenčíne, ako Fráter Johannes (1929), Alexander a Alexandra (1948) a iné. Pre gazdov, gazdiné a hospodárov to boli veľmi poučné knihy, kde načerpali veľa praktických rád.

Žijúci pamätníci (teraz 80-roční) sa učili v Srní po piatu triedu a meščanku (4 roky meštianskej školy) navštevovali v Trenčianskej Teplej. Cestovanie do meščanky bolo pre deti sťažené počas 2. svetovej vojny, keď bol podmínovaný železničný

časť vyučovania sme mali tichú hudbu – ťuk, ťuk klinček do topánky. Z druhej strany dverí sme mali suseda – cukráreň, kde predával dedko Válik. Za 20 halierov sa dala kúpiť malá tablička kačacieho mydla, pomlsek (sladkosť) cez prestávku, ale za 1 korunu snehové žltučké kuriatko s červeným zobáčikom, čo bola mňamka, ale iba občas.

Do druhého, štvrtého a piateho ročníka sme chodili do starej školy v dnešnom parku, kde boli 3 triedy. V piatej triede nás učila pani učiteľka Bohušová – Vavrušová. Učilo sa na dve zmeny. Ráno od 8. hod. do 12. hod. a poobede od 13. hod. do 17. hod. V tých časoch chodilo do školy v Srní až okolo 600 žiakov. Keď bolo pekné počasie a blato na dvore suché, učiteľ s chlapcami cez prestávku hrali futbal a prestávka trvala aj pol hodinu. V období úrody susediace záhrady lákali cez plot na jabĺčka, hrušky či slivky, čomu sa nedalo odolať. Ale najlepšie a vzácne boli egreše v organizme záhrade a vo farskej záhrade čerešne srdcovky a hrušky maslovky. V zime, keď bol čerstvý biely sneh, sa na školskom dvore konala každú prestávku veselá guľovačka.

Prestávky na dvore

V novej škole boli triedy, zborovňa a riaditeľňa. Jedna trieda bola v pivnici vedľa skladu na drevo a uhlie. Cez prestávku boli preteky na školský dvor, kde sa

do triedy.

Riaditeľ školy Ján Petro bol šikovný a zaujímavý človek. Nebol mu ľahostajný život v obci a zaslúžil sa o budovanie obce. Na jeho podnet okolo rieky Vlary sa vysadili topole a lipy, súvislá alej, ktorá zachytávala prach a hluk z cementárne. Stromy slúžili tiež ako vetrolamy údolia, lebo sa tiahli od viaduktu až po pasienok Blatie. Bol milovníkom prírody, zvierat a poľovníkom.

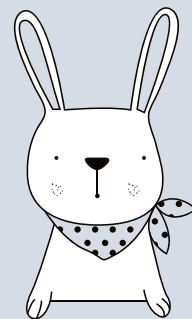
Spomienky na učiteľov

Školské roky boli veselé a bezstarostné. Mali sme dobrých a starostlivých učiteľov. Veľmi radi sme sa s nimi stretávali na stretnutiach po rokoch. Veľa pánov učiteľov a učiteľiek pôsobilo v našej dedinke dlhé roky, dá sa povedať od mladosti až do pokročilého veku. Pekné spomienky mám, i keď to bolo náročné obdobie, na cvičenie Československej spartakiády. Nacvičovali sme pod vedením pani učiteľky Minárikovej v drevenej tanečnej sále na Černavom (oproti zdravotnému stredisku). Do drevenej podlahy sme mali zatĺčené klinčekmi plechové krúžky ako značky, dôležité pri cvičení. Zúčastnili sme sa Okresnej spartakiády v Trenčíne, mladšie a staršie žiačky, mladší aj starší žiaci.

Pekné spomienky máme na pána učiteľa Štefana Strieženca, ktorý nás učil na druhom stupni už v novej škole. Do Srnia prišiel učiť po základnej vojen-

O riaditeľovi školy Jánovi Petrovi sa traduje táto príhoda:

Raz bol pán riaditeľ na poľovačke v nedeľu doobeda v Čechovkách cez veľkú sv. omšu. Zrazu zbadal sotva na 30 krokov od seba zajaca. Namieril, vystrelil, ale nič. Zajac si spokojne pochutnával na šťavnatej datelinke. Namieril, vystrelil, ale zajac iba pokojne zdvihol hlavu, kto ho to vyrušuje pri nedeľnom obede. Poľovník Janko tíško podišiel bližšie a vystrelil tretíkrát. Zajac zdvihol hlavu aj uši, zdvihol labku a pohrozil smelému poľovníkovi. To ale Janko už utekal domov a viac v nedeľu cez sv. omšu nešiel na poľovku.

ky, kde sa pásli kravy. V noci dve dievčence, ktoré mali službu, spustili krik a piskot na píšťalke, že je tu medveď. To ich iba chlapci trochu postrašili, ale nám to stačilo, aby bolo veselo.

Keď bolo pekné počasie a blato na dvore suché, učiteľ s chlapcami cez prestávku hrali futbal a prestávka trvala aj pol hodinu.

seli pracovať na poli, pásť kravy, kone, husi. Ďalší problém sa vyskytol aj v zime, keď bolo veľa snehu a tuhý mráz. Z jednej chalúpky viac detí a iba jedny mrežované papuče. Tak do školy šiel každý deň iný žiak.

Gazdiná, keď si uchmatla chvíľku pri robote pre seba na knižku, poď ho do humna do kukurice a tam si čítala, lebo sa vravelo: „To je ale gazdiná, číta knihy a robota jej stojí.“ V tých časoch boli v domácnostiach poučné knižky a zaujímavé na čítanie. Napríklad zo Spolku sv. Vojtecha to boli Obeť spovedného tajomstva, Rozvod, Sibylie prorocká ako aj časopisy Kráľovná mája, Posol Božského srdca. Pekné knižky boli od kňaza,

most, neskôr aj zhodený. Keďže vlak cez most nemohol, deti chodili denne do meščanky peši.

Prváci v novej škole

V roku 1934 bola 1. septembra zahájená školská dochádzka v novovybudovanej ľudovej škole v Hornom Srní. Učili sa tam prváci a druhý stupeň. Školská taška bola plátenná pasácka kapsa alebo papierový kufrík, kde mali prváci šlabikár, počtovnicu (matematiku), 2 zošity, drevený peračník – ceruzka a obyčajné pero na atrament.

Tretí ročník som navštevovala za kostolom (miesta, kde sú teraz garáže). Učil nás pán učiteľ Muška. Bola tam iba jedna trieda, v ktorej sme mali drevené lavice

Niečo sa končí a niečo sa začína...

Touto piesňou sa lúčili deviataci s našou školou a jej slová vystihujú pocity, ktoré v týchto dňoch prežívajú žiaci, učitelia a vedenie našej školy.

Martina Hanusová

riaditeľka školy

Naplnili sme desať školských mesiacov, mnohé veci sa nám podarili, niektoré sa ešte stále dajú zlepšovať. Ale oddych na načerpanie nových síl už potrebujeme všetci.

A keďže tí najšikovnejší žiaci si zaslúžia našu pozornosť, rada by som poukázala na ich úspechy. V tomto školskom roku bolo odmenených starostom obce a generálnym riaditeľom a. s. Cemmac dvanásť žiakov.

Jev mnoho vecí, ktoré sa nám v tomto roku podarili. Kto sleduje našu webovú stránku, je pravidelne informovaný. Spomeniem tie, ktoré sú z môjho pohľadu prínosné pre školu aj na dlhšie obdobie.

V areáli školy sme **nevzhľadné priestory premenili na školskú záhradu** s vyvýšenými záhonmi, bylinkovou špirálou, krídlom pre vtáky a hmyzím domčekom. Zámerom je doplniť ju o ovocné stromy a kríky, naučiť sa hospodáriť s dažďovou vodou, dobudovať pocitový chodník a v ne-

cia však pokrýva iba časť nákladov, takže sponzori a darcovia sú vítaní.

Vypracovali sme projekt Erasmus+ zameraný na vzdelávanie a odbornú prípravu učiteľov s názvom **Cudzí jazyk moderne, tvorivo a efektívne**. A keďže sme znova boli úspešní, v rámci tohto projektu **dve vyučujúce anglického jazyka absolvujú letný učiteľský kurz v anglickom meste Cambridge** a poznatky z neho uplatnia vo výučbe anglického jazyka na našej škole.

Nadviazali sme **intenzívnu spoluprácu s organizáciami a spolkami v našej obci**. Naše deti z krúžku šikovných rúk si vymieňajú tvorivé nápa-

jímavé podujatia pre obyvateľov našej obce – Pri vianočnom stole, Vynášanie Moreny, Keď som chodil do školy.

Dôstojne a zároveň zábavne sme si pripomenuli **85. výročie našej školy**. Bol to akýsi štart osláv 580. výročia prvej písomnej zmienky o našej obci. Tí, ktorí za zúčastnili, vedia, že to bol super deň, kedy nám aj počasie doprialo si ho naplno vychutnať.

No a pre tých, ktorí nemohli prísť, ponúkam malú rekapituláciu piatkových osláv v škole v posledný májový deň:

Deň otvorených dverí

Dopoludnia sme rodičom ponúkli možnosť vidieť ich ratolesti v „akcii“, čiže sa mohli prísť pozrieť na vyučovanie, do učební a priestorov našej školy. Zároveň si mohli prezrieť ocenené výtvary a literárne práce, historické fotky školy a obce, ukážky starých učebníc a školských pomôcok. Učebňa fyziky sa zmenila na galériu výrobkov našich šikovných žiakov a učiteľov.

Slávnostná akadémia

Úvodný kultúrny program bol dôstojným pripomenutím si úryvkov z histórie školstva v našej obci. Poučil a pobavil nielen našich súčasných a bývalých zamestnancov, ale aj pozvaných

hostí. Túto slávnosť sme využili na vyhodnotenie výtvarnej a literárnej súťaže a ocenenie úspešných žiakov. A priznám sa, moje oko a tuším ani oko pána starostu nezostali suché.

Školský „Dvor zázrakov“

Slnko, vysmiati krpci z materskej školy, rozbláznení žiaci, spokojní rodičia, uvoľnení učitelia a kopec programu boli tou správnou ingredienciou na namiešanie super zábavy. Sved-

Tento deň bol najlepšie. Škoda, že je iba raz za päť rokov.

-Vaneska

čia o tom aj úryvky z piatackých slohových prác.

Vedenie školy si cení námahu, čas a prostriedky všetkých pomocníkov z radov rodičov, učiteľov, bývalých žiakov a vedenia obce. A na záver, som vo funkcii riaditeľky školy ešte krátko na to, aby som mohla bilancovať a hodnotiť, ale podpora, pomoc a povzbudivé slová mi pomohli zvládnuť tento náročný rok. Ďakujem.

Ocenení žiaci

Petra Anna Fedeleš	Úspešná riešiteľka krajského (ÚR) kola olympiády v ANJ ÚR okresného kola geografickej olympiády 2. miesto v školskom kole IQ olympiády
Adam Fabuš	ÚR okresného kola olympiády v ANJ 1. miesto v školskom kole IQ olympiády
Dávid Lipták	ÚR okresného kola fyzikálnej olympiády 3. miesto projekt Eko krajina Trenčiansky robotický deň 4. miesto v školskom kole IQ olympiády
Patrik Chlebana	3. miesto v okresnom kole matematickej olympiády 3. miesto v školskom kole IQ olympiády
Samuel Jurčo	2. miesto v krajskom kole olympiády v ruskom jazyku ÚR okresného kola geografickej olympiády
Kamila Bezáková	ÚR okresného kola olympiády v ANJ ÚR okresného kola dejepisnej olympiády
Andrej Masiarčin	3. miesto v okresnom kole dejepisnej olympiády dlhoročné účinkovanie v DFS Kamenček
Roman Papiernik	vítazstvá v súťažiach v hre na akordeón hudobný sprievod v speváckych súťažiach
Martin Lipták	ÚR okresného kola chemickej olympiády ÚR okresného kola technickej olympiády
Šimon Sabadka	ÚR okresného kola technickej olympiády
Timea Prošňanská	dlhoročné účinkovanie v DFS Kamenček
Ondrej Mikuš	2. miesto v okresnom kole Slávik Slovenska 1. miesto v okresnom kole speváckej súťaže Trenčianske hodiny

No darilo sa nám aj v celoslovenských testovaniach. Naši piatci na jeseň boli v matematike úspešnejší oproti celoslovenskému priemeru o 11,2 % a v slovenskom jazyku a literatúre o 10,6 %. Deviataci boli v matematike lepší ako celoslovenský priemer o 14,1 % a v slovenskom jazyku a literatúre o 8,1 %. Dúfam, že aj v ich ďalšom štúdiu na stredných školách preukážu svoje vedomosti, schopnosti a chuť vzdelávať sa. Prajem im na tejto ich životnej ceste veľa šťastia a zároveň im ďakujem za všetky milé akcie a podujatia, ktorými dokázali, že aj študenti a žiaci môžu ovplyvňovať dianie v škole a atmosféru v nej.

poslednom rade ju využívať na hodinách biológie, prírodovedy, pracovného vyučovania alebo počas pobytu detí v ŠKD.

Projekt **Podpora inklúzie vzdelávania v ZŠ V. Mitúcha** nám zabezpečil **špeciálneho pedagóga na našej škole na tri školské roky**. Je to nesporná pomoc nielen pre samotných žiakov so špeciálnymi výchovno-vzdelávacími potrebami, ale aj pre ich učiteľov a rodičov.

Vypracovali sme projekt a **žiadost' o poskytnutie dotácie na výstavbu multifunkčného ihriska** – Podpora rozvoja športu na rok 2019 z Úradu vlády SR. Tento projekt bol úspešný a dotácia nám bola schválená. Dotá-

Bol to jeden z najlepšie strávených dní v škole.

-Linda

dy s klientmi CSS Lipovec, žiaci v rámci environmentálnej výchovy pomáhajú Jednote bývalých urbárikov s rekultiváciou nevzhľadných plôch a priestorov v našej obci, mladí hasiči oživilo tradíciu pálenia Ďura, deti z folklórneho krúžku pripravili zau-

Škôlkari na výlete

Henrieta Kebísková

Vdňoch 6. a 7. júna 2019 autobus plný detí odštartoval spred MŠ na svoj každoročný výlet. Tento rok sme po dlhšom čase navštívili gazdovstvo Uhliská v Trenčianskej Závade. Po chutnej desiatej a občerstvení v prírode deti nasledovali šikovnú tetu sprievodkyňu, ktorá ich sprevádzala po celej farme. Deti si pozreli rôzne druhy zvierat, ktoré mohli pohľadať, počuli ich zvuky, videli kŕmenie i celkovú starostlivosť o zvieratá. Prehliadka bola spes-

trená pútavým rozprávaním. Dozvedeli sa aj mená zvieratiek, rôzne zaujímavé príbehy z ich života, ktorými teta sprievodkyňa spestrila svoj výklad. Najväčšou zábavou bola pre deti jazda na koni aj vďaka zamestnancom, ktorí boli trpezliví a nápomocní pri nasadaní a zosadaní z koňa. U mnohých detí sa odbúral strach z neznáma. Deti, ktoré si tento zážitok zopakovali, mali o to väčšiu radosť. Detské ihrisko, ktoré je súčasťou areálu, tiež poskytlo možnosť vyšantenia. Cestou späť sa v autobuse rozliehal spev a dobrá nálada z vydareného výletu.

Posledné spoločné foto

Poštári odchádzajú

Na koniec školského roka sa tešia všetci, učitelia, žiaci i rodičia, ktorí konečne nebudú musieť svoje deti naháňať za úlohami a učením. Asi najviac si však tento deň užívajú deviataci. Tešia sa nielen na prázdniny, ale aj novú školu, kamarátov, zážitky a o trochu väčšiu slobodu.

Eva Šumichrastová

Tento rok ich je 19, 10 chlapcov a 9 dievčat. Neboli žiadny výnimočný super kolektív, bolo to skôr zoskupenie rôznych individualistov so „svojskými“ povahami, ktorí sa učili spolu fungovať a spolupracovať. Nie vždy sa im to darilo a slovné prestrelky boli takmer na dennom poriadku – najmä, keď sa mali na niečom dohodnúť. Neprekypovali aktivitou, držali sa skôr hesla: „Nič od nás nechcete a my budeme ticho!“

Ale my sme chceli. A dobre sme urobili. A tak teraz môžem napísať, že to boli DOBRÍ deviataci. Veď piati z nich boli ocenení medzi najlepšími žiakmi školy. Úspešne reprezentovali školu na súťažiach a olympiádach. Dokázali prekonať vzájomné spory aj vlastnú lenivosť a ukázali, že vedú spolupracovať aj organizovať. Patrili medzi triedy s najmenším počtom

poznámok. Pripravili interaktívne pasovanie prváčikov. Vymysleli a zrealizovali projekt: Kopírka pre žiakov. Celú školu pozvali na vlastnoručne pripravenú vianočnú desiatu. Zúčastnili sa vianočných trhov, kde predávali vlastné výrobky. Ich „tanečné kreácie“ ste mohli vidieť aj na vystúpení ku Dňu matiek. Väčšina z nich nesklamala ani na testovaní, ktoré zvládli nad celoslovenský priemer. Na slávnostnej školskej akadémii poďakovali všetkým učiteľom a zamestnancom školy a darovali im záverečnú pieseň s venovaním. Keď bolo treba, dokázali zmobilizovať aj svojich rodičov (súrodencov), ktorí nám v škole viackrát ochotne pomohli. A práve títo žiaci Vám tri roky do Vašich domácností prinášali naše obecné noviny.

Na svojom table majú loď, ktorá sa plaví do neznáma... a slová: „Opúšťame prístav, láka nás more.“ Tak im na ich plavbe držte palce!

Záverečné poďakovanie deviatakov

Toto nás hnevá!

Eva Šumichrastová

Aj tento rok sa naši žiaci vybrali ku Dňu Zeme vyčistiť našu obec a odľahčili ju o plné vrecia odpadu. Niektoré lokality sa rokmi zveľadili a odpadkov na nich ubúda. Sú však aj miesta, kde sa odpad rok čo rok „zázračne“ hromadí. Asi najhorším priestorom je úsek pod cestou na Ulici športovcov (Dráhy).

Každý rok tam vyzbierame množstvo veľkého aj drobnejšieho odpadu a každý rok je tam opäť smetisko. Situácia sa vôbec nezlepšuje. Niektorí poukazujú na šoférov kamiónov, ktorí si tieto miesta mylia s odpadkovým košom a WC. No televízory, gumy z áut, igelitové vrecia!!! plné pokosenej trávy, stavebný odpad, vrecia s uhynutými domácimi zvieratami tam asi oni neprivezli.

Je ťažké vysvetľovať žiakom, že robia správnu vec, keď miesťta, ktoré pred rokom vyčistili, sú opäť zahádzané odpadom. A je viac než jasné, že za týmto stavom sú dospelí.

Vy ste to neboli? Kto teda? Kto ešte stále nevie, že v obci sú rôzne kontajnery aj zberný dvor? Kto si ešte stále myslí, že ak odpad zakryje zeleň, tak zmizne?!

Urbárnici bilancovali uplynulý rok

Pozemkové spoločenstvo v Hornom Srní zvolalo na deň 6. 4. 2019 valné zhromaždenie všetkých svojich členov, na ktorom vyhodnotilo činnosť spoločenstva za rok 2018.

Ing. Jolana Hiklová

Vpredmetnom roku spoločenstvo hospodáril v katastrálnom území obce Horné Srnie na ploche 2 670 856 m² a v katastrálnom území obce Borčice na ploche 598 242 m². Z tejto plochy bolo daných do prenájmu 101,95 ha, za prenájom urbárnici získali 25 702,37 €. Spoločenstvo prenajímalo aj poľovné revíry poľovným združeniam PZ Vlára Horné Srnie 262,58 ha a PZ Nemšová 24,36 ha. Cena nájmu za poľovné revíry predstavovala sumu 286 €/za rok. Na brigádach členovia združenia odpracovali 274 hodín pri upratovaní haluziny po ťažbe, výsadbe a ochrane sadeníc. Celkom sa v roku 2018 vyťažilo 1 013,25 m³ dreva, všetko vyťažené drevo spoločenstvo odpredalo. Vysadených bolo spolu 700 nových sadeníc stromčekov.

Pozemkové spoločenstvo v Hornom Srní dosiahlo v roku 2018 zisk 58 402,85 €. K dátumu 31. 12. 2018 malo spolu na účte

a v pokladnici sumu 107 539,85 €. Dozorná rada spoločenstva je zložená z predsedu Ing. Jolana Hiklová a členov Ing. Mária Masárová a Vincent Štefánek. Dozorná rada navrhla vyplatiť členom spoločenstva dividendy vo výške 150 € na jednu tisícinu podielu. Valné zhromaždenie spoločenstva tento návrh schválilo.

Predseda spoločenstva Ing. Pavol Húserka predniesol Správu o hospodárení spoločenstva za rok 2018 a plán činnosti spoločenstva na rok 2019. Valné zhromaždenie správu aj plán činnosti na nasledujúci rok tiež schválilo. Na záver zasadnutia sa urbárnici pohostili dobrým gulášom, nechýbali ani koláče. Potešil aj kultúrny program žiakov Základnej školy Václava Mitúcha. Pre budúcnosť by bolo prospešné, keby členovia spoločenstva prichádzali na valnú hromadu vo väčšom počte a zaujímal sa o svoj majetok, ktorý im ich rodičia a prarodičia zanechali.

9. júna 2019 sa v našom farskom kostole uskutočnila slávnosť 1. sv. prijímania. Zúčastnilo sa jej 29 detí, 14 dievčat a 15 chlapcov. Foto: V. Kakody

Pán riaditeľ
Petro bol
oblúbený aj
ako učiteľ

Keď som chodil do školy

Eva Šumichrastová

V poslednom čísle Lipovca sme vám predstavili literárnu súťaž Keď som chodil do školy, ktorá v mesiaci máj prebiehala na pôde našej školy. Do súťaže sa mohli zapojiť nielen žiaci, ale aj ostatná verejnosť.

Aj napriek tomu, že od dospelých nám prišiel len jeden príspevok, súťaž sa stretla s pozitívnym ohlasom. Víťazné práce, v ktorých ste si zaspomínali na svoje školské časy, boli vystavené v priestoroch školy aj v kultúrnom dome počas osláv obce. Ponúkame Vám výber tých naj. Možno sa v nich nájdete aj Vy.

Panel s literárnymi prácami boli doplnené dobovými fotografiami z rôznych období fungovania našej školy. Niektorí na nich s úsmevom spoznávajú seba, svojich kamarátov, rodičov, dokonca i starých rodičov. Ďakujeme všetkým, ktorí nám poskytli fotografie aj na ostatné panely. Vďaka nim sme mohli pre Vás opäť pripraviť malú fotoprechádzku srňanskou históriou – zaspomínať si na našich predkov, divadelníkov, športovcov, výstavbu ulíc, cemenárne, kostola... Dúfame, že sa Vám páčila. Panely s fotkami sú aj naďalej vystavené v budove školy.

Príbeh o stoličke

Keď som bol malý, moja mama mi rozprávala rôzne príbehy zo školy, no najradšej mám ten so stoličkou. Na ňom sa vždy rád zasmejem.

Mama chodila do školy v Hornom Srní v osemdesiatych rokoch. Aj keď je to pre mňa veľmi dávno, aj vtedy boli žiaci ako my – radi sa zabávali a vymýšľali hlúposti. Jej spolusediaci nebol výnimkou. Stále niečo musel robiť s rukami, napr. mu pani učiteľka zobrala všetky veci z lavice, lebo vymýšľal a on sa začal hrať s vlasmi mojej mamy. Jedného dňa, keď sa opäť nudil, niečo mu napadlo: „Že by som ju uviazal o stoličku?“ A to aj urobil. S radostou mu pri tom pomáhali aj ostatní prísediaci chalani. Mama to nevedela. Pani učiteľka išla skúšať a koho si vybrala, no, samozrejme, moju mamu. Mama sa chcela postaviť, ale nešlo jej to. Nakoniec sa postavila, ale aj so stoličkou na zadku. Celá trieda vybuchla od smiechu, len mama bola nešťastná. Mama hneď vedela, kto to má na svedomí, a bola na spolužiaka nahnevaná. Nechcela vedľa neho sedieť v lavici, ale spolužiak si ju nakoniec udobril a sedávali spolu až do ôsmeho ročníka. Priateľstvo im vydržalo, doteraz sa stretávajú a s úsmevom spomínajú na školské časy.

Roman Papierník VII. A

Vyučovanie na zmeny

Moji rodičia aj starí rodičia veľmi často spomínajú na svoje školské časy. Bola to iná doba a niektoré veci si ani nevieme dobre predstaviť. Babka sa učila v málotriedke. Bola to trieda, kde sa učili žiaci spolu v jednej triede z viacerých ročníkov. Deti nepoužívali na písanie papier, ale drevené tabuľky. Učiteľia mohli neposlušných žiakov trestať aj telesnými trestami. Cez zimu si žiaci doniesli do školy drevené polienka, ktorými si počas vyučovania kúrili. Učiteľ bol vtedy vážny človek v dedine a ľudia ho rešpektovali.

Rodičia spomínajú, ako počas základnej školy pre nedostatok tried (nebola ešte prístavba) chodili na zmeny. Jeden týždeň mali vyučovanie doobeda a druhý týždeň poobede. Cez veľké prestávky sa žiaci museli prechádzať na chodbách a v prípade pekného počasia sa išlo aj von.

Triedny kolektív sa utužoval na pionierskych schôdkach. Spolužiaci sa s vedúcim stretli raz týždenne po vyučovaní a venovali sa spoločným hrám a aktivitám.

Žiaci nemali k dispozícii technické pomôcky ako máme my. Na prípravu referátu museli navštíviť dedinskú knižnicu a tam si v knihách vyhľadať potrebné informácie.

Matej Kebísek VI. A

Spoločná fotografia žiakov 3. ročníka – šk. rok 1958/59

Výprask kvetmi a iné vylomeniny

Moja babka Emília chodila do školy v Hornom Srní. Keď išla do prvej triedy, bála sa, čo tam bude, či ju tam bude mať niekto rád. Dostali pani učiteľku Lonekovú, ktorá bola veľmi dobrá. Chodievali ju čakať až domov. Mojej babke sa páčila jej konvička na mlieko, lebo takú videla iba u nej a bola hliníková.

V druhej triede mali pani učiteľku Nachtmanovú. Na konci roka bola chorá, tak ju zastupoval pán učiteľ Hell, aj na konci roka im rozdával vysvedčenie on. Vtedy bolo zvykom, že všetci žiaci doniesli kvety učiteľovi/učiteľke, ktoré mali doma v záhradách. Všetci žiaci sa postavili do radu a keď mal veľa kytíc, vylial sa mu atrament na triednu knihu. Potom všetkých chalanov s tými kvetmi vytrieskal a začal ich hádzať.

Raz na náboženstve sa deti začali rozprávať a pán farár ich upozornil, aby dávali pozor. Keď neposlúchli, tak ich poslal domov, ale oni nešli domov, lebo by ich rodičia zbili. Nakoniec sa to dozvedeli rodičia, tak ich zbili ešte viac.

Raz po škole išli stanovať a mali si rozdeliť službu. Moja babka sa bála, lebo tam bola veľká tma. Bolo to v lese vo vojenských stanoch, ale, našťastie, tú službu nemala sama, mala ju so svojimi kamarátmi, a tak ju spoločne zvládli.

Marcia De Asuncao Jacinto V. A

Juraj „Gagarin“

V roku 1969 som bola žiačkou 6. B triedy v škole Horné Srnie. Dostali sme triedneho učiteľa súdruha Titku. Všetky sme boli do neho zamilované. Učil nás telesnú výchovu, bol veľmi prísny, hlavne na zabúdajúce knižky a zošity. Mňa poveril, aby som zabúdajúcich zapisovala do zošita. Mala som spolužiaka Juraja Kebísku. Volali sme ho Gagarin. Každý deň si čosi zabudol. A tak ho každý deň učiteľ Titko prehol cez lavicu a dostal palicou po zadku, ale takú, že mal na zadku „klobásu“. Ja som mu poradila, aby si dal pod nohavice tenkú podušku. Učiteľ Titko sa čudoval, prečo nekričí, keď ho bije s palicou. Ja som mu povedala, že on je nepolepšiteľný a vôbec ho to už nebolí. Ako si zvykol zabúdať, tak si zvykol aj na palicu. Aj ho potom prestal mlátiť. Gagarin si prestal potom zabúdať aj školské veci. Na stretnutí po 40 rokoch mi povedal, že som mu zachránila život. Stále je z neho taký blázon.

Bibiana Zubová VII. A

Vyučovanie v budove terajšej starej školy – 50. roky

Aj títo chlapci určite zažili v našej škole veľa huncútstiev – 60. roky

← Žiaci so svojou učiteľkou Jánošovou

Útek zo školy

Písal a rok 1979. Bol klasický utorok a moja mama ráno nakrmila sliepky. Vtedy to bolo bežné, nie ako dnes, hneď po prebudení schmatneme všetky mobily a pozrieme, čo je nové vo svete. Potom, ako ráno nakrmila sliepky, utekala do školy. Prvú hodinu mala zemepis, ako ďalšia hodina boli počty. Po druhej hodine nasledovala veľká prestávka, cez ktorú učiteľia vytiahli žiakov z tried a desiatovali tak, že sa prechádzali po chodbe kolom do kola. Dokonca dostávali aj mliečnu desiatu – mlieko so žemľou. Jej spolužiak musel ísť nakrmiť zajace, na ktoré zabudol. Počas prestávky sa nebadane oddelil od skupinky detí a bežal domov. Nebýval najbližšie, takže nestihol prísť včas na hodinu. Keď vošiel do školy, musel sa potichu prezúť a vojsť do triedy nepozorovane. Po schodoch utekal ako nikdy. Samozrejme, po ceste stretol jednu z vyučujúcich. „Kam sa tak ponáhľaš?“ skríkla po ňom, že sa škola zatriasla. V tú chvíľu sa v mysli videl na polienku alebo rovno u riaditeľa. Žiak sa bez vyhovárania priznal, že zabudol nakrmiť zajace. Učiteľke to prišlo tak humorné a pravdivé, že sa tomu musela zasmiať a ani ho nepotrešala.

Samuel Galko VII. A

"Syrečková" stolička

Keď moja babka chodila do školy, bolo to všetko iné. Bolo to okolo roku 1975. Vtedy deti mávali aj fyzické tresty, bitie paličkou, ťahanie za uši, bitie s kľúčmi... Chodili do školy aj v sobotu. Dedko, to bol už iný prípad. Ako chalani sa toho navy-mýšľali dosť. Olomouckými syrečkami natreli pani učiteľke stoličku. Napríklad nafukovali žaby, dievčatám sa pod sukienky pozerali zrkadielkom... Napriek huncútstvam bol ukážkový žiak, nosil samé jednotky. Samozrejme, okrem hudobnej výchovy, kde zo spevu nosil päťky. Vždy s radosťou a s úsmevom spomínajú na školské časy.

Kiara Svedková V. A

Prechádzky s kárickou

Keď moja mama chodila do školy, museli žiaci chodiť do školy ráno aj poobede, pretože ich bolo veľa a bolo málo tried. Vždy po týždni sa triedy striedali. Keď v týždni bol sviatok, museli ísť do školy v sobotu, aby im nechýbali vymeškané hodiny. Vyučovanie prebiehalo ako aj dnes, iba s tou výnimkou, že vtedy nemali počítače a všetko si museli naštudovať v knižnici. Mama si spomína na to, ako chodievali s kárickami po dedine a zbierali papier a železo. Chodili do prírody na šípky a gaštany, nosili šupy z pomarančov a tá trieda, ktorá nazbierala najviac, bola vždy odmenená. Nikdy nezabudne na to, ako v rámci branného vyučovania chodili na Rybník a po ceste si nacvičovali chemické poplachy. Vtedy sa všetci museli poobliekať do pršiplášťov, dať si igelitové vrecká na nohy a ruky a na tvár si nasadiť plynovú masku. A tak prešli niekoľko metrov. V rámci pracovného vyučovania chodili na Vršok, kde škola mala záhradu, na ktorej museli okopávať, sadiť a starať sa o záhony, ktoré patrili danej triede. Pre nich to bola vtedy zábava a tú dnes vymenili za počítače. Aj učelia na škole boli iní. Všetci mali pred učiteľmi rešpekt. Po chodbách chodili ako muchy, len aby ich neprichytil pán riaditeľ Vavruš, lebo ak sa tak náhodou stalo, všetci boli rad radom vyšticovaní na miestach, kde to najviac bolí – nad ušami. Na školu mama rada spomína aj v spôsobe učenia. Zdá sa jej, že v tých časoch to bolo oveľa jednoduchšie, ako to majú žiaci dnes. Vidieť to aj na učebniciach. Môže za to dnešná doba, v ktorej sa všetci niekam ponáhľajú, a tak je to aj s učením. To však nevedí, lebo dnešná generácia je oveľa sebedomejšia.

Rebeka Križková VIII. A

Súdruh bez nosa

Bolo to v roku 1970, keď bol môj ujo Janko ôsmakom. Cez veľkú prestávku sa celá škola prechádzala po chodbe dookola násteniek a jedli desiatu. Na stenách mali pripevnené busty známych tvárí. Jedna bola súdruha Lenina. Tak sa vtedy hovorilo pánom. Boli ôsmaci, skoro najstarší žiaci na škole, tak veľa vymýšľali. Vymysleli si veľa nezmyslov. Napríklad, že súdruh Lenin kázal: „Učiť, učiť, ale neskúšať a nohy si každé ráno umývať!“ Toto hovorili pred bustou Lenina na chodbe. Jeho spolužiak Jožo, keď dorecitoval, vrazil mu päťou do nosa. Nos odletel na druhú stranu chodby. Chceli ho naspäť prilepiť, ale nedalo sa. Nikto sa nepriznal, čo vyvedli, a ani učiteľky si ničoho nevšimli. Lenin bol dlhý čas bez nosa. Cez letné prázdniny im bustu súdruha vymenili. Tá už bola celá z kovu a nos sa jej zlomiť nedal.

Šimon Hurák V. A

Rotačná pec bola našou záchranou

Vyrastal 200 metrov od cementárne a zaspával pri zvuku mlyna. Dnes je Martin Kebísek jej generálnym riaditeľom. Rozprávali sme sa o histórii, životnom prostredí, ale aj zmenách a výzvach, s ktorými sa cementáreň musela popasovať.

Lýdia Murárová

Pred pár dňami ste organizovali deň detí. Aké máte dojmy? Ste spokojný s výsledkom?

Podľa reakcií návštevníkov aj kolegov, ktorí sa podujatia zúčastnili, boli spokojní. Hlavné fakt, že sa celé podujatie presunulo na ihrisko. Bolo tam viac priestoru. Z mojej strany sa presunom mimo fabriku zvýšila bezpečnosť všetkých účastníkov, čo v priestoroch cementárne nebolo možné. Takže aj ja som spokojný.

Takmer každý Srňan pozná meno Giovanni Batista Pisetta. Ja som si až donedávna myslela, že výročie cementárne je späté s týmto menom. Ale nie je. Čo presne teda oslavujete?

História výroby cementu má v Hornom Srní 124 rokov, kedy pán Pisetta vyrobil prvé tony románskeho slinku. Takže áno, história cementu je v Srní navždy spätá s menom pána Pisetta. Románsky cement však práve koncom 19. storočia začal nahrádzať pre stavebníctvo výhodnejší portlandský cement. 26. septembra 1929 bol odtiaľto vypravený prvý vlak práve s portlandským cementom – v tom čase však cementáreň už patrila rodine Spiškovcov, ktorí pôvodnú cementáreň odkúpili od syna pána Pisettu Emanuela a zmodernizovali ju tak výrazne, že šlo vlastne o úplne novú fabriku. My teda oslavujeme 90. výročie novodobej cementárne, teda dátum, odkedy sa začal vyrábať portlandský cement.

Je to dnes ten istý cement, aký kupovali naši predkovia v roku 1929?

Kvalita sa určite zmenila, máme inú technológiu. Predtým boli šachtové pece, teraz vyrábame slinku v rotačnej peci. V tom je zásadný rozdiel. V technológii so šachtovou pecou nie je možné dosiahnuť takú kvalitu a stabilitu slinku ako s rotačnou pecou. Nová rotačná pec bola spustená v roku 2000 a bola vlastne záchranou tejto cementárne. Ak by k výmene pece nedošlo, neboli by sme schopní konkurovať okolitým cementárňam na Slovensku a pravdepodobne by bola cementáreň v Srní v súčasnosti už zatvorená, tak, ako cementáreň v Stupave alebo Banskej Bystrici.

Kedy bolo podľa vás najúspešnejšie obdobie cementárne?

Bolo to práve v rokoch obrovského rozmachu stavebníctva, presnejšie v roku 2008. Vtedy sme predali historicky najviac cementu – 636-tisíc ton. V tom čase dosahovala cementáreň aj

najvyššie zisky – cementu bol nedostatok a ceny zákonite rástli. Roky 2007 a 2008 boli extrémne silné, potom sa už prejavila kríza. Aj keď v stavebníctve sa naplno prejavila až dva roky po vypuknutí hospodárskeho útlmu.

Aké boli historicky najväčšie výzvy, s ktorými sa cementáreň musela popasovať?

Ťažko povedať, ktoré boli najväčšie, v každom období sa fabrika ako naša pasuje s výzvami internými aj externými. Možno, ako som spomínal, rekonštrukcia prechodu na novú technológiu. Keď sa zo starých šachtových pecí prechádzalo na rotačnú pec. Vtedy nikto z ľudí, ktorí tu pracovali, nemal praktické skúsenosti s touto technológiou. Druhá významná a zásadná výzva bolo zabezpečenie vápencovej suroviny pre výrobu – hovorilo sa, že táto cementáreň už nemá dostatok suroviny. Že je tu zásoba možno len na desať, pätnásť rokov kvôli banským obmedzeniam. Minulý rok sa nám podarilo kúpiť lom vápenca v Mojtíne a tým sme si predĺžili životnosť na ďalšie desiatky rokov.

Máte k cementárni aj osobnejší vzťah? Robili tu vaši rodičia, starí rodičia?

Mojí rodičia tu nerobili. Dedko pracoval v lome. Vzťah ale mám veľmi blízky odmalička, býval som 200 metrov od cementárne. Mal som ju denne na očiach a zaspával som pri zvuku mlyna.

Čo podľa vás cementáreň dedine dala a čo vzala?

Niektorí obyvatelia sa sťažujú na hluk alebo že cementáreň nie je estetická, aj také boli názory a sťažnosti od občanov. Na druhej strane, ľudia si musia uvedomiť, že 85 percent zamestnancov cementárne je odtiaľto, z tohto regiónu. Som si takmer istý, že by tu bez cementárne nežilo toľko ľudí a určite by obec nebola taká rozvinutá ako je dnes. Podporujeme v obci šport, školu, kultúru – TK 2000 sú vybudované vďaka cementárni, dom kultúry bol rekonštruovaný za výraznej pomoci cementárne, futbalový štadión stojí na pozemkoch cementárne, podporujeme školu aj škôlku, športové a kultúrne aktivity v obci aj jednotlivcov, ak sa ocitnú v núdzi. Snažíme sa, pokiaľ je to možné, pomôcť.

Koľko zamestnancov má cementáreň? Koľko z toho je Srňanov?

Spolu ich je 202, a to aj vrátane zamestnancov nového kameňolomu v Mojtíne a betonárni v Žiline a Trenčíne. Z toho je 164

Srňanov a Nemšovčanov, čo je viac ako 81 %.

Ako je to so životným prostredím? Snaží sa cementáreň napredovať v tejto oblasti?

Určite. Keď to zoberiem z dlhodobého hľadiska, všetci, čo pochádzajú zo Srnia, si pamätajú zadymené komíny a aké to tu všetko bolo biele. Zásadná zmena bola teda inštalácia elektrofiltra. Tým pádom sa znížili tuhé znečisťujúce látky. Tam máme zákonnú garanciu do 20 mg/Nm³, pričom bežne dosahujeme úroveň 10 – 15 mg/Nm³. Všetky technologické linky sú odprašované hadicovými filtrami, kde je garancia do 10 mg/Nm³. Redukcia prachu je teda výrazná.

Mnohých obyvateľov stále máta občasne vypúšťaný hustý dym. Môžete vysvetliť, o čo ide?

Elektrofilter funguje na princípe, že zaprášený vzduch prechádza cez filter s elektródami, ktoré majú kladný a záporný náboj – teraz zjednodušujem, elektrikári by

ma opravili – tuhé častice, teda prach, sa prílepia na tie elektródy, tie sa potom oklepú a to ide naspäť do systému. Tým pádom vychádza vzduch čistý. Keď ale dôjde aj ku krátkodobému výpadku elektric-

riál, ktorý iný výrobca už nedokáže spracovať a skončil by na skládke, my dokážeme využiť ako palivo pri výpale slinku. V zahraničí systém funguje už desaťročia. My sme začali asi v roku 2004. Kontrola pri spaľovaní TAPov je veľmi prísna a je meraná kontinuálne bez prestávok. Vďaka tomu vieme každú sekundu, čo vychádza do ovzdušia. Platia pre nás prísnejšie limity ako pre tých, ktorí alternatívne palivá nespálujú. Napr. keby sme palivá nespálovali, máme limity pre oxidy dusíka 1200 mg/Nm³. Ale pretože spalujeme, máme limit 500 mg/Nm³. Všetky údaje sa archivujú a posielajú na ministerstvo životného prostredia, čiže sme pod neustálou kontrolou. Vďaka spaľovaniu TAPov je teda paradoxne naša výroba výrazne ekologickejšia a nezaťažuje okolie tak výrazne ako bez nich. O TAPoch sa tradovala veľa neznámych – nejde o bežný komunálny odpad alebo škodlivé látky. Ide o separovaný odpad, ktorý podlieha niekoľkostupovej kontrole vrátane kontroly nášho laboratória. Žijeme tiež v tomto regióne, tiež nám záleží na tom, v akom prostredí vyrastajú naše deti.

Ako je to s hlučnosťou?

Mali sme v minulosti problémy, kedy bol problém s hlučnosťou. Takisto sme prijali opatrenia. Vymieňali sme tlmiče na ventilátoroch, pri vykládke sme nainštalovali protihlukovú stenu.

Aké sú tu normy?

Je to rozdielne pre obdobie počas dňa a počas noci. Limit pre deň a večer je 50 dB a pre noc 40 dB.

A tie spĺňate?

Samotná hlučnosť závisí aj od hlučnosti okolia. V noci sa vám zvuky, ktoré cez deň ani nevnímame, zdajú hlučné. Počas dňa ojedinele prichádza k niektorým činnostiam, ktoré hlučnosť zvyšia. Ale snažíme sa vždy v súčinnosti s obcou podnikáť kroky, ktoré komfort občanov zvyšia. Napr. vykladanie vagónov – tam bolo dosť sťažností ohľadom hluku. Riešili sme to tak, že nevykladáme v nočných zmenách. Niekedy je však hluk aj ťažko určiť. Hluk sa môže odrážať od stien, závisí napr. od smeru vetra. Čiže jeho meranie nie je jednoduché ako v laboratóriu, kde máte stále nemenné ideálne podmienky. Na druhej strane sme nepretržitá prevádzka – nie je možné úplne eliminovať hlučnosť v noci. Rozdiel je len v tom, že v noci nechodia autá, väčšinou ustane vietor, nehrajú sa deti na dvore u susedov... Technologicky je hluk z výroby ale ten istý cez

kej energie, čo sa stáva najmä pri búrkach, z dôvodu ochrany elektrofiltra dôjde k jeho odstaveniu a elektródy na chvíľu nefungujú. Tak prejde prach cez komín – pričom ten prach je vlastne pomletý vápenec, teda biela „múčka“, ktorú si starší obyvatelia pamätajú z obdobia pred elektrofiltrom. Nie sú tu žiadne škodlivé látky, je to vápenný prach, ktorým kedysi družstevníci posypávali role pre úpravu pH. Niekedy stačí aj pár milisekúnd, filter sa vypne a kým ho naši pracovníci nahodia, trvá to pár minút. Robíme ale opatrenia, aby sa nie každý pokles napätia prejavil výpadkom elektród.

A čo TAPy a odpady, čo sa tu spaľujú?

TAPy, teda Tuhé Alternatívne Palivá, sú alternatívne palivá vyrábané na báze odpadov. Mate-

deň aj v noci. To zmeniť nevieme. Mení sa len vnímanie hluku nami.

Záleží vám na tom, aby bola cementáreň vnímaná pozitívne?

Samozrejme. Okrem kvality výrobkov, kde sme sa za posledných 10 rokov posunuli výrazne dopredu, meno cementárne spolutvorí aj iné aktivity ako samotná výroba. Sme cementáreň, ktorá je umiestnená v dedine, čo je trochu neštandardné. Zväčša sú cementárne niekde v priemyselnej oblasti alebo na okraji obývaných území. Práve aj preto sa snažíme znížiť negatívny vplyv v oblasti životného prostredia, ako som už spomínal. Zároveň sme zriadili Fond na podporu nepodnikateľských aktivít cementárne, intenzívnejšie sa venujeme rozvoju zamestnancov, podporujeme aktivity, ktoré vedú k zatraktívneniu stavebníctva v očiach verejnosti. Viac pracujeme s deťmi a mládežou, podporujeme vzdelávanie nielen klasické, ale aj neformálne. Aj interne vedíme zamestnancov k uvedomenému správaniu. To všetko prispieva k zlepšeniu reťomé cementárne.

Na čo ste najviac hrdý?

Momentálne na fakt, že sme kúpou lomu Mojtín výrazne predĺžili životnosť tejto fabriky. Bez dodatočných zdrojov by sme nemali budúcnosť. Mne sa to zdá dôležité pre celú obec.

Ktorý cement je lepší – Ladce alebo Srnie?

Tak to je samozrejme, že náš :-). V súčasnosti už všetky cementárne majú moderné technológie, takže sa snažia vyrábať kvalitne. V našom regióne sa už ani nekvalitný cement nevyrába – normy sú veľmi prísne, rovnako ako ich priebežné sledovanie. Niektoré cementárne majú stabilitu vyššiu, niektoré viac kolíšu. To je dané z veľkej časti aj samotnou surovinou a predsa len je cement vyrábaný z prírodného vápenca a slietov, ktorých zloženie nie je vždy 100 % rovnaké. Za posledných 10 rokov sme však výrobu nastavili tak, že sledujeme kvalitu na viacerých stupňoch. Aj vďaka tomu sa náš cement používa pri výstavbe Národného futbalového štadiónu na Tehelnom poli či na mostové konštrukcie obchvatu Bratislavy D4R7.

Koľko hodín denne pracujete?

Ťažko povedať. Niekedy sú týždne, keď ma rodina vidí len cez víkend. Sú dni, v ktoré vo fabrike sadnem ráno do auta, večer som na dozornej rade našej sesterskej cementárne v Lukavci v Bosne a nasledujúci deň už poobede sedím na jednaní vo Viedni. Inokedy sú dni voľnejšie. Snažím sa udržať rovnováhu medzi prácou a voľným časom a venovať sa aj rodine.

Viete aj oddychovať?

Určite. Dlhé roky som aktívne športoval, čiže najlepšie si oddýchnem pri športe. Futbal, tenis, beh, hocičo. Najmä aktívne.

FOTO: ARCHÍV M.K.

Deň otvorených dverí v pevnosti Cemmac

Každý v Hornom Srní vie, že výroba cementu sa začína ťažbou vápenca v lome a končí expedíciou cementu za administratívnu budovu. Co sa však deje medzitým? V sobotu 8. júna to mohlo na vlastnej koži zistiť 350 až 400 návštevníkov počas Dňa otvorených dverí cementárne Cemmac.

Annamária Králiková

Nahliadnuť do výrobných priestorov fabriky nie je úplne bežná záležitosť. Fabrika pracuje nepretržite 24 hodín denne a už len z dôvodu bezpečnosti sa do nej nedostane hocijaký záujemca. Preto sa vedenie cementárne rozhodlo ešte v roku 2012 pravidelne otvoriť rampu pri vstupe návštevníkom, ktorí o dianie vo fabrike majú záujem. Z podujatia sa stala tradícia a v súčasnosti fabrika otvára svoje brány každý druhý rok. V tomto roku bolo však podujatie mimoriadne aj tým, že cementáreň v Hornom Srní oslavuje 90. výročie od založenia novodobej cementárne na výrobu portlandského cementu.

Organizátori sa rozhodli pre túto príležitosť využiť priestranstvo futbalového štadióna v bezprostrednej blízkosti cementárne, ktorý ponúka nielen väčší priestor, ale je z pohľadu BOZP podstatne bezpečnejším miestom pre podujatie takéhoto rozsahu ako samotná cementáreň.

Kým väčšina návštevníkov ešte spala, desiatky zamestnancov a brigádnikov už za včasného rána pripravovali areál na privítanie návštevníkov. O tom, že sa im podujatie vydarilo, svedčia pozitívne ohlasy zúčastnených. Hovorí jedna z účastníčok: „Sme tu tretíkrát. Vždy to bolo skvelé podujatie, ale priestor na štadióne a možnosť pre deti bezpečne sa vybehať a zašportovať sú tento rok naozaj špičkové.“

Na štadióne od rána prebiehali rôzne aktivity pre najmenších účastníkov a nikto nepostával len tak nečinne. V dielničkách si každý mohol vyfarbiť šálku s dizajnom cementárne či vytvoriť vlastnú postavičku legendárneho Igráčka. Súčasne s dielničkami prebiehali športové disciplíny. Každý, kto nelenil a zašportoval si, dostal malú odmenu. Malí hostia sa mohli zároveň vyskakať na troch nafukovacích atrakciách.

O 10:00 oficiálne otvoril deň otvorených dverí predseda predstavenstva Martin Kebísek, ktorý zdôraznil výrazný posun k zlepšeniu životných podmienok v okolí cementárne a k ekologizácii výroby v posledných dvoch desaťročiach. Starosta obce Jozef Húserka zdôraznil úzku prepojenosť obce s cementárňou a obojstranný benefít

tejto spolupráce. Po oficiálnom otvorení si prevzali pódium maskoti Čumpelovci, mladí umelci z trnavského regiónu. Interaktívny koncert troch bratov Smejka, Strojka a Silka a ich kamarátky zabavil a roztancoval najmenších návštevníkov.

Hlavnou atrakciou však bola obhliadka cementárne. Návštevníci si už pri registrácii mohli vybrať medzi veľkým a malým okruhom. Veľký okruh bol zameraný na detail-

kládku takmer 30 ton cementu v priamom prenose.

„Dňom otvorených dverí chceme návštevníkom ukázať, že výroba cementu má svoje výrazné miesto v slovenskom priemysle. Vyrábame z lokálnych surovín, s lokálnymi zamestnancami a lokálnymi dodávateľmi. Sprísnením kritérií ochrany životného prostredia a tiež zodpovednosťou výrobcov sa výroba cementu stala prijateľnou aj pre komunitu,

s ktorými fabrika bezprostredne susedí. Nás teší, že väčšina zamestnancov pochádza z tohto regiónu a že sme s obcou dokázali nájsť spoločnú reč vo všetkých závažných otázkach. Za to patrí poďakovanie aj obci a všetkým obyvateľom Horného Srnia,“ zhodnotil na záver podujatia Martin Kebísek.

FOTO: LÝDIA MURÁROVÁ

Spomienka na SNP

Boj o Turček ešte zúril, vojak Štefan Húserka však už hukot nemeckých "tigrov", výbuchy granátov a streľbu guľometov a samopalov nepočul. Nevnímal už ani krutú, prudkú bolesť, ktorú mu spôsobili rany na prestrelenom krku a oboch rukách.

Anton Beňo

"Dobrotivá" noc zahalila jeho zmysly a bolo to azda tak lepšie, ako v zúfalstve a beznádeji ležať prikovaný k zemi a čakať... Áno, už len čakať, pretože postrelené ruky nevládali zdvihnúť samopal či hodiť granát. Proti útočiacim Nemcom, ktorých útok podporovalo desať tankov typu tiger, pálili okrem guľometov a samopalov štyri sovietske protitankové pušky a jedno protitankové delo československej výroby.

Štefan sa ako prieskumník dostal do predsunutej pozície a pravdepodobne do dohľadu niektorej osádky nemeckého tanku, ktorá spustila po ňom z guľometu pekelnú paľbu. Zem okolo neho, pred ním a za ním sa priamo "varila". Mal plné oči hlíny, pchala sa mu do nosa a uší, mal ju za golierom i v rukávoch. Zdvihnúť sa zo zeme znamenalo istú smrť, hoci i tak už nedúfal, že jej unikne. Rana na krku a rany na rukách ho pálili a boleli. Úbytok krvi a bolesť ho zlomili. Pomaly začal strácať vedomie. Najprv otupela krutá bolesť rán, začal strácať orientáciu, už nevnímal odkiaľ prichádza hukot motorov, výbuchy a celá vojnová vrava. Všetko sa zlievalo v akúsi šedožltú masu. Zomieram – pomyslel si, ale jeho slabé telo sa už ani tejto myšlienke nevzoprelo a všetko sa rozplynulo v nič....

Je veľa hrdinských činov, ktoré nikdy nikto neopíše. Mnohé prežili ich hrdinovia, aj ich svedkovia padli skôr ako boli napísané alebo vyrozprávané a zanechané ako vzácny príklad svojim potomkom. Niektorí zo skromnosti nehovoria o tom, čo prežili, a boli i takí, ktorí sa nikdy nikoho nepýtali na mená a sami svoje nikomu neprezrádzali. A tak ani Štefan Húserka, vojak Slovenského národného povstania z Horného Srnia sa nikdy nedozvedel a nedopátral, kto mu poskytol prvú pomoc, kto ho odtiahol z miesta smrti do bezpečia. Keď sa prebral v kremnickej nemocnici z bezvedomia, krk a ruky mal obviazané bielymi obvazmi. Cítil sa úplne slabý a vyčerpaný, ale rany ho už tak prudko neboleli a nepálili. Myseľ mal jasnú, ale najskôr nevedel, kde sa nachádza, až sa to po chvíli dozvedel od ranených druhov, ležiacich na vedľajších lôžkach. Nemal síl veľa rozprávať, veľa sa vypytovať. Rana na krku, keď i nebola smrteľná, bolela pri každom pohybe hlavou, avšak premáhajúc bolesť, niekoľkokrát sa pokúsil zistiť, či na niektorom z blízkych lôžok nie je niekto známy. Nepoznal nikoho. Začal sa zaoberať

sám sebou a pozeral sa na svoje ruky. Ovinuté do bielych obvazov boli hrubé, neforemné a boleli. Čo však naraz upútalo jeho pozornosť, bola jeho ľavá ruka, kto-

amputáciou ruky zachránil Štefanovi život. Bolo to 4. októbra 1944 vo večerných hodinách.

Situácia si však vyžadovala mimoriadnu opatrnosť. Primár

Štefan Húserka

Ilustračné foto: Pouličné boje povstaleckej armády v SNP r. 1944.

rá bola kratšia od pravej, a okrem toho, na pravej ruke cítil, že obvazy sťahujú prsty a zápästie, kým na ľavej ruke nič takého nepociťoval. Bolesť v predlaktí bola podstatne menšia ako vtedy, keď ležal na zemi a čakal na smrť. Pochopil: ruka bola v predlaktí amputovaná! Bola to jediná cesta k záchrane a posledná možnosť, ako zabrániť šíriacej sa otrave krvi. Ruka svoje poslanie i tak už navždy stratila, lebo kosti ľavej ruky v zápästí boli strelami celkom rozdrvené. Primár kremnickej nemocnice Dr. Reischl

vydal zdravotnému personálu nariadenie, aby do nemocničných záznamov a evidencie neboli okrem najnutnejších údajov zapisované žiadne záznamy, ktoré by prezrádzali druh a pôvod zranenia. 5. októbra ráno boli Štefan a iní ranení z Kremnice prevezení do nemocnice vo Zvolene. O niekoľko hodín potom sa bojovalo o Kremnicu a povstalci pred presilou ťažkých pancierových zbraní museli ustúpiť a Nemci Kremnicu obsadili. Ukázalo sa, aký mimoriadne dôležitý bol primárov príkaz.

Vo Zvolene bola však situácia veľmi zlá. Nemocnica bola preplnená ranenými, takže Štefan sa ani pod strechu nedostal, ale ležal na nosítkach neďaleko brány na nádvorí nemocnice po celý deň až do večera. Šťastie, že bolo pekne a teplo, hoci bola už jeseň. V noci bol vo Zvolene na malej železničnej stanici pristavený sanitný vlak, ktorým boli ranení prepravení do Tisovca. Bolo ich štyristo. V tisoveckom gymnáziu bola zriadená poľná nemocnica, odkiaľ ranených po dvoch týždňoch opäť evakovali, lebo Tisovec bol ohrozený blížiacou sa nemeckou armádou postupujúcou od Rimavskej Soboty. Ranení boli preto prepravení do

K 75. výročiu SNP som sa rozhodla uverejniť príbeh o mojom starom otcovi Štefanovi Húserkovi, ktorý bol priamym účastníkom SNP ako vojak česko-slovenskej armády. O starom otcovi viem iba z rozprávania mojej mamy, zo starých fotografií a z významných fotografií a z významných článkov z novín uverejnených v Trenčianskych novinách v roku 1974, ktorý opisuje, čo všetko môj starý otec prežíval počas krutého boja o Turček za svoju vlasť počas SNP a ako mu bola poskytnutá pomoc, keď bol zranený. Z frontu sa nakoniec vrátil a ďalej žil so svojou rodinou v Hornom Srni až do roku 1987.

Katarína Prnová

chvíle a vediac, čo Nemci so zajatými vojakmi Povstania robia, očakávali smrť, ktorej až do tej chvíle unikali. Pre mnohých to boli chvíle zúfalstva a beznádeje, avšak nečakaná pomoc, v ktorú už nikto nedúfal, prišla práve vo chvíli najrozhodujúcejšej. Zásahom organizácie Červeného kríža, ktorý podnikol všetko, aby zachránil životy ranených, boli z vlaku odvázaní do bližších i vzdialenejších nemocníc a zdravotníckych zariadení, kde im mohla byť poskytnutá účinnejšia lekárska pomoc a mali zabezpečené potrebné ošetrovanie. Zároveň sa tým vymkli z priameho dosahu nemeckých okupačných vojsk, ktoré neradi púšťali z rúk svoje obete.

Láska a vďačnosť, ktorú preukazoval národ svojim hrdinom, bola však vynaliezavá a nachádzala nespočetné množstvo spôsobov, ako čeliť smrti a pomáhať v najťažších chvíľach, pretože život týchto ľudí bol stále v nebezpečí. Láska prejavovaná chvíľkou poskytnutého prístrešia, šálkou teplého čaju, kusu chleba odtrhnutého od vlastných úst, podávaným liekom alebo kúskom teplého oblečenia, to všetko dokumentovalo, že boj o slobodu a česť národa je záležitosťou všetkých.

Článok bol pôvodne uverejnený v Trenčianskych novinách 9. júla 1974

FOTO: ARCHÍV K.P. (2 x), ARCHÍV SLOV. NÁR. KNIŽNICE (1 x)

Chcete spôsobiť rozruch? Dajte si rožok v parku

Pri našej práci na univerzite nás pracovné povinnosti zaviali do mnohých krajín sveta. Je medzi nimi i jedna, ktorá síce leží od nás viac ako 6 000 km, ale každý z nás sa s ňou už stretol. Či už prostredníctvom kultúry, jedla, politiky, ale najmä nápisom, ktorý už dlhé roky sprevádza naše životy: MADE IN CHINA.

Vladimír Ondrejčíka

Áno, reč je o Čínskej ľudovodemokratickej republike, čiže Číne. Mali sme možnosť viackrát navštíviť dve mestá, no ťažko ich nazvať mestami, keď ich porovnáme s tými európskymi, ale dajme tomu: Peking a Šanghaj. Tieto dve mestá vzdialené len 1 200 km (v mierke Číny – rýchlovlakom cesta trvá 4 a pol hodiny) reprezentujú 2 odlišné svety. V rozľahlej Číne je rozdielných svetov nespočetné množstvo. Na jednej strane je Peking, ktorý reprezentuje výkladnú skriňu politického zriadenia v Číne, typický množstvom vojakov a policajtov, ktorí nehybne a s kamennou tvárou dohliadajú nad všetkým, čo sa deje okolo, všade prítomnými zametačmi (rozumej poväčšine starších obyvateľov zarábajúcich si na živobytie, vyzbrojených prútenou metlou, smetiakom a ako inak, bicyklom), ako i námestiami a budovami, ktoré neustále svojou obrovskou mierkou dokazujú obyvateľom a návštevníkom mesta, aký „malý“ je človek.

Zametač v strehu

V slovenských mestách terasy pred podnikmi pripomínajú okoloidúcim, že po práci je možné sa zastaviť na káve s kolegami a vychutnať si ju na námestí za letných dlhých večerov. Keď sme chceli v Pekingu s kolegami zjesť

na lavičke pod stromom obložený rožok, spôsobili sme tým menší rozruch. Okoloidúci na nás hľadeli s otvorenými ústami a spomínajúci všadeprítomný zametač ustal v pohybe zametajúcim práve padnutý list v jeho časti námestíčka. A prečo toto? V Číne sa ľudia nestravujú, nepijú kávu vonku. Ak tak na ojedinelej terase niekto činí, je to tých pár cudzincov, ktorým na ich konaní nepríde nič zvláštne. Pán s metlou čakal strnule pri najbližšej lavičke a striehol na prípadné odrobinky, ktoré by padli z nášho jedla. Ako sme sa po dojení postavili a odišli, vrhol sa pozametať všetky omrvinky, ktoré by sa tam mohli našim počínaním vyskytnúť.

Nezadržateľné emócie

Naopak, Šanghaj prezentuje opak pokojného, formálneho a politicky korektného Pekingu so svojimi tichými obyvateľmi hľadiacimi do telefónov takmer v každej situácii: či stoja, sedia, kráčajú spleťtými križovatkami metra, jedia, spia na lavičke v metre po ceste z práce...

Od prvého momentu sa Šanghaj prezentuje svojou dynamikou a životom, ktorý nekončí ani v noci. Dokonca i obyvatelia sa na prvý pohľad zdajú usmievavejší, spokojnejší a takí pokojní... ale je to iba zdanie. Jednou z typických vlastností bežného obyvateľa Číny je, že ak sa mu niečo nepáči, dá to patrične najavo prejavom

svojich emócií, takže stretnúť „jačiace“ stvorenie, ktoré vyzerá ako pred infarktom, nie je až taký problém. Šanghaj napriek tomu, že reprezentuje územie, kde žije viac ako 25 miliónov obyvateľov, nie je moloch, ktorý len ťažko mení svoje návyky, ale naopak, je miestom, kde sa veci, o ktorých Európa hovorí, dejú tak rýchlo, že sa tomu nechce ani veriť, tzn. že ak prídete do rovnakého mesta o rok, niektoré veci nespoznáte, lebo tam pribudol mrakodrap, trasa metra, ľudia

„hromadne“ zmenili dopravný prostriedok alebo typický prejav. Napríklad také elektromobily, ekosystémové služby a pod. ... Ale dosť, skoro sme zabudli, že dnes sme sa s vami chceli podeliť o zážitky z bežného života a prednášku na odborné témy si necháme nabudúce.

Hlieny pod kontrolou

Ešte sa vrátíme k „typickému prejavu“ obyvateľa Číny. Chrikanie. Predstavte si silný, a tým myslíme skutočne silný, zvuk, ako niekto na preplnenej ulici vedľa vás potiahne svoje hlieny až z najhlbších útrobov a potom tento „poklad“ vypluje s dynamikou a rýchlosťou prekvapujúcou od 150 cm vysokého starčeka na chodník vedľa vás. Tento prejav sa za krátke časové obdobie takmer stratil (vyplutie, nie ťahanie z útrobov) z ulíc v 25-miliónovom meste. Ako? Bolo vydané nariadenie zakazujúce toto správanie.

Stratený kolega

Ak sa vydáte do Číny a neovládajte nejaký svetový jazyk, tak si z toho nič nerobte... Pretože väčšina Číňanov vám aj tak nebude rozumieť. Ale platí zásada – „hlavne to neďať najavo“, takže je bežnou súčasťou života návštevníka Číny, že napriek

tomu, že jeho náprotivok počas celej diskusie nadšene súhlasne prikyvuje hlavou, nakoniec zistí, že mu aj tak nič nerozumel. Môže to mať aj úsmevné konce, ako napríklad, keď sme sa na jednej križovatke opýtali troch rôznych policajtov, ktorým smerom je náš hotel, a výsledkom bolo, že sme boli poslaní na tri rôzne strany, hoci paradoxne vo všetkých prípadoch sme v podstate stáli pred budovou hotelu, ktorý sme hľadali. A hádame, ak by tam bol aj 4. policajt, tak by sme boli vyslaní do všetkých 4 svetových strán :-). Nakoniec sa dá na podobnej príhode dobre pobaviť, ak však nie ste v koži nášho kolegu, ktorý cestoval do jedného odlahlého mesta, a je typické, že informačné tabule vlakov a autobusov ako i mapy sú zásadne v reči „sypného čaju“ (v čínskych znakoch). Hoci ho odprevadila na autobusovú stanicu čínska študentka z univerzity, kde pôsobil, mal názov mesta napísaný i v čínskom jazyku a pýtal sa 4 rôznych ľudí vrátane šoféra autobusu, ktorým sa vrazil, nakoniec skončil v noci v úplne inej časti krajiny, 4 hodiny jazdy od miesta, odkiaľ vyrazil, a na mieste, kde široko-ďaleko nebolo nikoho. Ale nebojte sa, prežil to v zdraví a nakoniec dorazil na miesto, kam potreboval. Síce o deň neskôr, ale dorazil.

Jeden z dvoch obrovských bronzových levov, ktorí už stáročia strážia vstup do Zakázaného mesta

← Televízna veža v Šanghaji (468 m) je najvyššou dokončenou vežou Ázie a treťou najvyššou vežou na svete

↓ Tai či v parku

Zdolaj Srnský vrch

Ing. Jolana Hiklová

Druhou, už tradične vydarenou spoločensko-športovou aktivitou urbárikov bol 5. ročník pochodu Zdolaj Srnský vrch, ktorý sa už tradične konal 1. mája tohto roku. Trasa bola jednotná – štart od kultúrneho domu a cieľ bol na Srnskom vrchu. Pochodu sa zúčastnilo viac ako 150 našich spoluobčanov – malých, ale najmä tých dospelých. Samozrejme, všetci sa tešili na rozvonievajúci cieľ, ktorý bol cítiť už na diaľku.

Aj tento rok kuchársky tím pod vedením Vladka Reháka pripravil kvalitný guláš, ktorý tak všetkým chutil, že Vlado ho musel ku koncu aj „prirobiť“, oneskorenci mali trochu redšiu verziu. A nielen guláš, aj kofola a pivo lákali účastníkov pochodu do cieľa, rovnako aj spev speváckeho súboru Srňan a harmonika pána Piatrika staršieho. Všetci zúčastnení sa zhodli na tom, že pochod sa vydaril, urbárikci pripravili krásnu akciu pre celé rodiny. Už teraz sa tešíme na budúci rok.

Pri príležitosti oslobodenia našej obce sa u nás konajú viaceré podujatia. Jedným z nich bol aj 10. ročník nohejbalového turnaja, ktorý sa uskutočnil 27. 4. 2019. Okrem Srňanov sa ho zúčastnili aj družstvá z Brumova-Bylnice aj zo susednej Dubnice.

Foto: M. Meščánek

Výsledky:
1. BYLNICE
2. SRNCI / Horné Srnie
3. ZUBR / Horné Srnie
4. BRUMOV
5. DCA / Dubnica
6. AMATÉRI / Horné Srnie

Vítazi – muži

Deti a rodičia:	Galková Mária a Galko Tomáš
Do 15 rokov	Lipták Martin
15-23 rokov	Štefánek Dárius
23-30 rokov	Špirka Jozef
31-40 rokov	Trška Jakub
41-50 rokov	Jánsky Robert
51-60 rokov	Tvrdoň František
60-70 rokov	Lipták Zdenko

Vítazi – ženy

15-23 rokov	Svedková Mária
23-30 rokov	Svedková Anka
31-40 rokov	Makovcová Monika
41-50 rokov	Švančarková Zdenka
51-60 rokov	Kubíčková Janka
60-70 rokov	Mihálová Mária, Ďurčová Anna
nad 70 rokov	Húserková Marta

Spoločenská kronika

Navždy sme sa rozlúčili

- 26. 3. Miroslav Ištván
- 29. 3. Jozefa Papierniková
- 5. 4. Ľudmila Dzuríková
- 7. 4. Markéta Králiková
- 10. 4. Peter Žák
- 19. 4. Margita Micháliková

Manželstvo uzatvorili

- 1. 6. Martin Mikulovský a Mária Karcolová
- 15. 6. Zuzana Martonová a Milan Majtán

Naši noví občania

Filip Daňo
Lucia Lukajková

Pani Papierniková u Gitky: „Prosím si krém na topánky.“ „Na aké?“

	PREŠIBANÝ ČLOVEK	NEDOSPELÝ ČLOVEK		TOHTO ČASU (SKR.)	RENALIS (SKR.)	PREDĽŽENÝ VYBEŽOK SLEPEHO ČREVA	NECNOŠT	HNEV		HORNÉ SRNIE (SKR.)	ČISTIACI PROSTRIEDOK	POVOLANIE	ODPADLÍK OD CIRKVI A VIERY	PLAČ	SMERY CESTY
KULTÚRNY DOM (SKR.)			HYPNOTICKÝ STAV MÉDIA						FAGAN, PO ČESKY						
UT INTRA (SKR.)			TVAR PLOCHY NOŽA						TANEČNÍK STEP						
			KTO PRACUJE S MATRIKOU						STARÝ NÁZOV PARTIZÁNSKEHO						
KONZUMUJEM				NEPRACUJ						ZNAČKA FRANCOUZSKEJ HORČICE					
					VEĽMI MALÉ (EXPR.)					ZAŠTEPIL					
OHŮR					NEZABÁVAJ						DVAKRÁT ZNÍŽENÝ TÓN				
					INDE						EKONOMICKÝ INŠTITÚT (SKR.)				
TAJNÍČKA															
POMŮCKY: EFÉB, KLIMAX, AMORA, ESES	KLOP, KVAP	SPŮSOBIŤ BOLEŠŤ						MENO OTÍLIE						ZNAK	ANTICKÝ MLÁDENEC, REGRÚT
		POLIA						OBÝVATEĽ ARABIE							
VYVRCHOLENIE DEJA							STARORIMSKÝ POZDRAV				OSLOVENIE OTCA				
							VÁČŠINA				ALKALINUS (SKR.)				
VÁBIM						STRMÁ STRÁŇ						ACUTE RENAL FAILURE (SKR.)			
						INICIÁLKY HERECKÝ KRONEROVEJ						OBCHODNÁ AKADEMIA (SKR.)			
LETOPIS					PORANILO								PÍSMENO T FONETICKY		
ZEMIAKOVÁ KAŠA					SKÁKAJÚCI HMYZ									INICIÁLKY HERCA BARTU	

